STAR WARS
ULTIMUL JEDI



MOARTE PE NABOO

JUDE WATSON

JUDE WATSON

STAR WARS

SERIA ULTIMUL JEDI
MOARTE PE NABOO

Traducere făcută de *Dumitrescu Cristian*

Jude Watson
The Last of the Jedi: Death On Naboo
2006



Jude Watson

Este o cunoscută scriitoare specializată în epoca de început a seriei Star Wars.

Colaborarea cu Lucas-Books a început cu Star Wars Journal: Captive to Evil – Jurnalul Prințesei Leia Organa. De atunci, Watson a scris povestiri pentru seria de reviste Star Wars: Jedi Apprentice precum şi „Jurnalele” Reginei Amidala şi Darth Maul.



...cu mult timp în urmă, într-o galaxie foarte, foarte îndepărtată

Capitolul 1

Întâlnirile cu Împăratul erau întotdeauna neliniştitoare. Malorum spera ca aceasta să nu-i fie fatală. Se opri în faţa sasului care ducea la biroul privat al Împăratului, la etajele superioare ale clădirii de birouri a Senatului. Fusese supus unei scanări pentru depistarea armelor. În calitate de cel mai loial supus al Împăratului, era un proces pe care îl găsea insultător, dar trebuia să se supună. Odată ce trecea de acele uşi, era dus la Palpatine de Sly Moore, acea nulitate cu faţa ca o lună care reuşise să se strecoare într-o poziţie de putere.

Probabil şantajând fiinţele potrivite, gândi Malorum, pentru că nu găsea niciun alt motiv pentru care să fie atât de importantă.

Obişnuitul val de gelozie îl străbătu în timp ce se întreba, încă o dată, de ce alţii primeau ceea ce meritau. Inspiră adânc. Avu nevoie de un moment. Avu nevoie să-şi amintească cât de bine mergeau lucrurile. Indiferent de minciunile pe care i le spusese Darth Vader Împăratului, Malorum ştia adevărul. Era cel mai bun Inchizitor pe care îl avea Palpatine. Fiind pregătit, Malorum intră pe uşă. Trecu prin obişnuita sa luptă a voinţelor cu Sly Moore. Ea aluneca spre el, iar el se îndreptă spre uşa biroului interior al lui Palpatine, astfel încât să nu pară că o aştepta pe ea să-i dea accesul. Trecu direct de uşă – cu puţin înaintea ei, desigur. Se sincronizase perfect.

Mica lui victorie muri repede când Palpatine se întoarse în scaunul său pentru a-l privi. Malorum îşi dădu imediat seama că nu va fi o întâlnire bună. Îşi adună curajul şi păşi înainte în marea cameră roşie. Îi plăcea acest birou. Culoarea roşie, statuile de bronz ale celor Patru Înţelepţi Dwartii[1], accesul la fluxurile de date care scuipau constant informaţii. Te simţeai cu adevărat în centrul galaxiei, controlând pe toată lumea.

Palpatine se holba la el cu ochii lui palizi. Malorum îşi dori, nu pentru prima dată, ca Palpatine să nu fi fost atât de hidos cicatrizat după bătălia cu Mace Windu. Era de-a dreptul neliniştitor; ai fi crezut că, având acel acces la Forţă, ar fi putut găsi o modalitate de a se face mai atrăgător. Când Malorum va deveni Împărat (un gând pe care nu-l lăsa să-i treacă prin minte decât ocazional; mai era mult până departe), va avea grijă să se odihnească din belşug şi să facă o călătorie de întinerire, o dată pe an, la excelenţii chirurgi de pe Belazura.

— De ce ai dat ordin să fie distrus Templul Jedi? îi adresă Împăratul întrebarea.

---

[1] Cei Patru Înţelepţi Dwartii – Sistros Nevet, Braata Danlos, Faya Rodemos şi Yanjon Zelmar – au fost un grup de filosofi şi legiuitori controversaţi din primele zile ale Republicii Galactice moderne, care au avut o mare influenţă asupra constituţiei sale timpurii. La un moment dat, când Sithul domina galaxia, au fost realizate mai multe statui care îi reprezentau pe cei Patru Înţelepţi. Cancelarul Suprem Sheev Palpatine păstra statui de bronz ale celor Patru Înţelepţi în biroul şi în camerele sale de pe Coruscant.

Niciun fel de preliminarii.

— Am executat un ordin al Lordului Vader...

— Mi-a spus că vei pretinde asta.

— Dar e adevărat.

Tehnic vorbind, Vader făcuse această sugestie doar pentru a vedea cum va reacționa Malorum. Malorum căzuse direct în capcana lui, protestând că avea dosare care urmau să fie distruse. În clipa următoare, Vader îl luase la întrebări pentru că deținea fişiere secrete care nu erau înregistrate în banca de date principală a Inchizitorilor. Îşi asumase un risc, încercând să arunce în aer Templul. De fapt, îi plăcuse să aibă biroul acolo. Să intre în acel hol măreț era o senzație extraordinară. Era o dovadă vizibilă a măreției înfrânte de puterea Imperiului. Dovada că nu era suficientă doar conexiunea cu Forța; ceea ce conta era modul în care foloseai partea întunecată a Forței.

Ştia că Împăratul Palpatine era frustrat de ucenicul cu care se alesese. Se aşteptase la cineva cu o putere impresionantă, dar în schimb primise un corp reconstruit, cu o mască respiratorie. Darth Vader era puternic, dar în comparație cu ceea ce ar fi putut fi... ei bine, cine nu ar fi fost dezamăgit? Palpatine avea nevoie de un nou ucenic. Datorită sensibilității sale la Forță, Malorum fusese scos din anonimat. Palpatine îi dezvăluise că era un Sith. Îi explicase în detaliu ce era Forța şi cum, cu antrenament, Malorum o putea folosi pentru lucruri mărețe. Malorum se aşteptase la un acces mai mare din acest motiv: cine luate împreună cu Împăratul şi cu cei mai de încredere consilieri ai săi, confidențe destinate doar lui, invitații în apartamentele private ale lui Palpatine din turnul rezidențial exclusivist *500 Republica*. În schimb, el însuşi se afla pe lista de aşteptare pentru un apartament, la rând cu ceilalți Senatori şi birocrați. Era foarte enervant!

Acum se străduia să-l mulțumească pe Palpatine şi era subminat de Darth Vader la fiecare pas.

— Ți-ai depăşit autoritatea, continuă Palpatine.

Privirea lui era la fel de înfiorătoare ca o lună de vacanță pe Hoth.

Malorum se uită la statuile de bronz pentru inspirație, apoi îşi întoarse repede privirea înapoi. Învățase să-şi păstreze poziția în fața Împăratului.

Nu te certa niciodată. Prezintă-ți cazul, apoi schimbă subiectul dacă poți.

— Atacul asupra lui Solace şi a adepților ei continuă, spuse el. Dezvăluia cea mai bună informație, pe care o ținuse în rezervă ca un jucător experimentat de sabacc. Toată lumea a fost ucisă şi comunitatea a fost distrusă. S-a confirmat că este moartă.

— Şi ai văzut asta cu ochii tăi?

— Am primit un raport de la comandant.

Chiar se aştepta Împăratul ca el să călătorească până ca scoarță, până la străvechile peşteri oceanice?

— Un Jedi nu este mort până când nu-i vezi cadavrul. Informează-mă când se întâmplă asta.

Era expediat. Malorum luă instantaneu decizia de a nu comunica informația că îl avea pe Ferus Olin în custodie. S-ar putea să aibă nevoie de asta la o dată ulterioară. Şi avea planuri pentru fostul ucenic Jedi, planuri pe care abia începea să le formeze. Ferus era singura ființă pe care o putuse găsi, pe care o putea lega de fostul Vader.

Malorum făcu o plecăciune şi ieşi, ignorând-o pe Sly Moore şi îndreptându-se direct spre turboliftul expres. În timp ce cobora în clădirea de birouri a Senatului, se

gândi la ceea ce ştia... şi la ceea ce mai avea de descoperit.

Cea mai importantă informaţie pe care o avea era aceasta: ştia că Darth Vader era Anakin Skywalker. Împăratul nu ştia că Malorum ştia acest lucru. Înainte ca înregistrările cu atacul de la Templu să fie şterse, el le văzuse. Nu fusese un Inchizitor pe atunci, ci doar unul dintre ofiţerii de încredere ai Serviciilor de Informaţii Imperiale trimişi la Templu după Ordinul 66. Văzuse ce făcuse Anakin Skywalker. Îl văzuse pe Cavalerul Jedi îngenunchind în faţa Împăratului, care îl numise *Darth Vader*. De atunci, îşi făcuse un scop din a descoperi tot ce putea despre Skywalker. Mita, săpăturile şi supravegherea tuturor faptelor care se întâmplaseră în urmă cu câteva luni. Ştia că Anakin Skywalker fusese ucenic Jedi în acelaşi timp cu Ferus Olin. Ştia că Skywalker era tatăl copilului Senatoarei Amidala, copilul care nu se mai născuse niciodată. Suspecta că Senatoarea fusese tratată pe Polis Massa, dar până acum dispariţia înregistrărilor acoperea orice urmă.

Secretele conţineau surprize. Odată ce cunoşteai secretele unei persoane, aveai cheia pentru a o distruge.

Ferus Olin ar fi putut fi cheia.

Capitolul 2

Nu e aşa de rău, pentru o închisoare. Ferus văzuse şi mai rău.

Se agită pe duracreta dură pe care dormea... şi se trezi faţă în faţă cu cel mai mare şobolan meer pe care îl văzuse vreodată, care îi mesteca una dintre cizme.

Ei bine... Poate că am exagerat.

Îşi aruncă cealaltă cizmă spre rozătoare şi aceasta fugi. Se gândi că ar fi mai bine să privească faptele în faţă. Aterizase în cea mai rea închisoare din galaxie, şi dacă nu cumva cineva apropiat şi drag lui – sau chiar cineva care nu-l plăcea în mod deosebit, cum era Maestra Jedi Solace – avea să-l salveze, era blocat aici, stors până la epuizare, până când va fi executat. Era planul viclean obişnuit al Imperiului: *condamnaţi fiinţele care vă displac – nu vă mai deranjaţi cu procesul, pentru că suspiciunile voastre sunt suficiente – apoi băgaţi-i pe toţi într-o gaură împuţită pe o planetă unde nu merge nimeni, obligaţi-i să muncească, nu-i lăsaţi nici măcar să vorbească între ei şi apoi, când sunt prea slabi ca să mai facă ceva bun, executaţi-i.*

Ce sistem grozav în care să fii blocat. Era exact genul lui să găsească aşa ceva. Deci poate că pătrunderea în Templu nu fusese cea mai bună idee pe care o avusese vreodată. Şi apoi trebuise să se ducă şi să mai pătrundă încă o dată.

Nu-i de mirare că Malorum era supărat. Îl căuta pe Jedi. Zvonurile spuneau că erau ţinuţi într-o închisoare acolo. Dar zvonurile fuseseră concepute ca un truc pentru a atrage orice Jedi într-o încercare de salvare. Ferus căzuse direct în capcană. Nevoia de a-i găsi pe toţi Jedii îl ducea în locuri în care nu se aşteptase să ajungă. Obi-Wan Kenobi, acum în exil pe Tatooine, refuzase să facă parte din planurile sale de a crea o bază secretă. Ferus nu lăsase asta să-l oprească. Ştia că trebuia să existe Jedi care să fi supravieţuit epurării. Aveau nevoie de un sanctuar.

Dăduse peste acel asteroid îndepărtat care călătorea constant prin galaxie în interiorul unei furtuni atmosferice în mişcare. Avea doi asistenţi de încredere care îşi instalaseră acolo o tabără, Raina şi Toma, precum şi pe Cavalerul Jedi în recuperare Garen Muln. Când o găsise pe Maestra Jedi Solace, descoperise că aceasta îşi stabilise o comunitate lângă oceanele subterane uitate de pe Coruscant.

Comunitatea de zdrenţăroşi îşi construise locuinţele pe o serie de pasarele aflate deasupra mării, într-o peşteră vastă. Când îi spusese lui Solace ce văzuse în Templu – o cameră plină de săbii de lumină capturate de la Jedii ucişi – ea fusese lovită de tristeţe şi furie. Apoi îi spusese că auzise că în tabăra ei era un spion, iar ea se înfuriase şi mai tare. Îl convinse să intre din nou. Ar fi avut nevoie de săbii, argumentase ea, pentru Jedii care în mod sigur mai erau liberi. Iar ea trebuia să descopere identitatea spionului ei. Aşa că pătrunseseră prin baza Templului, datorită navei ciudate a lui Solace care avea la bord componente de cârtiţe minere. Dar dăduseră peste prea mulţi soldaţi din trupele de şoc şi avuseseră mai multe probleme decât puteau duce. Acum, iată-l aici, în închisoare, cu un ordin de execuţie care abia aştepta să fie pus în aplicare.

I se dăduse şi un număr când venise aici: 987323. I se spusese să nu vorbească cu niciun alt prizonier şi să nu ceară nimic gardienilor pentru că oricum nu va primi.

Nici măcar o a doua porţie de desert? întrebase el, iar ca răspuns primise o lovitură de suliţă de forţă în stomac.

Îi trebuiseră ore întregi pentru a-şi reveni. Trebuia să-şi amintească să-şi țină gura închisă.

Situația era fără speranță, presupuse el, dar fusese antrenat ca Jedi, aşa că se împotrivise sentimentului de disperare. Întotdeauna exista o cale. Sau, aşa cum ar fi spus Yoda, *o cale întotdeauna există*. Se întrebă despre Trever, băiatul de treisprezece ani care îl adoptase ca tutore. Fusese alături de el la pătrunderea în Templu – în ambele dăți. Nu părea să vrea să plece de lângă Ferus. Oare Solace va avea grijă de el? Nu că Trever ar fi lăsat pe cineva să aibă grijă de el, mai exact. Şi nu că Solace ar fi avut cel mai bun caracter. Totuşi, spera că Trever era bine. Era un hoț de stradă, un expert în explozibili şi o pacoste, dar încă era un băiat.

Şobolanul se întorsese, iar Ferus îşi aruncă din nou cizma spre el. Acesta se retrase, arătându-şi dinții într-un mod mai degrabă uman care îi dădu lui Ferus fiori reci. Spera să nu-i vadă dinții înfipți în gleznă mai târziu. Poate că dormitul nu era o idee prea bună.

— Te superi, amice?

Vocea colegului său de celulă se auzi din colț. Ferus fusese aruncat în celulă într-un întuneric beznă şi încă nu-l cunoscuse. Era doar o siluetă într-un colț.

— Încerc să dorm.

— E un şobolan…

— Nu mai spune. Ce şoc! Ferus nu putea vedea decât o strălucire de piele palidă în spațiul respectiv. Le place să mănânce cizme. Le folosesc ca pernă.

— Să-mi folosească cizmele pe post de pernă?

— Da ce, duracreta e o pernă atât de bună? Ține o piatră în mână şi zdrobeşte-i craniul când ai ocazia. Lasă cadavrul acolo. Ceilalți vor primi mesajul. Ar fi bine să o faci, altfel se va găsi unul care să-ți mestece fața în mijlocul nopții.

— Nu am nicio piatră.

Ferus auzi suspinul colegului său de celulă.

— De ce trebuie să mă pricopsesc mereu cu tipul cel nou? Fii atent.

O piatră de dimensiuni măricele apăru brusc din întuneric. Ferus o prinse, dar, dacă nu ar fi avut reflexe rapide, ar fi fost lovit în cap.

— Mulțumesc. Deci, unde sunt?

— În închisoarea Dontamo. Dar nu-ți face griji, nu vei sta mult timp aici. Într-o zi, în curând, vei fi mort.

— Am avut şi eu acea impresie. A evadat vreodată cineva de aici?

— Moartea este evadarea ta, prietene.

Ferus îl auzi pe colegul său de celulă întorcându-se cu fața la el. Acum putea să-i vadă strălucirea ochilor.

— În regulă, văd că nu voi dormi până nu-ți voi spune totul. Orice ai face, să nu te îmbolnăveşti. Nimeni care se duce la infirmerie nu se mai întoarce. În al doilea rând, nu vorbi cu nimeni în timpul zilei. Şi nu vorbi cu mine decât dacă trebuie. Am o întreagă lume fantastică în cap şi nu-mi place să fiu întrerupt. Sunt la un picnic cu soția mea, soarele străluceşte şi sunt pe cale să mănânc una dintre tartele ei cu mure.

— Eşti căsătorit?

— Să nu pui niciodată o întrebare personală, continuă deținutul. Niciodată să nu cazi la pământ. Niciodată să nu spui cuiva că eşti nevinovat. Nimeni nu a avut vreun proces aici, aşa că avem şi nevinovați şi vinovați şi asta nu face nicio diferență. Nimic nu contează aici, în afară de a-ți ispăşi pedeapsa înainte să mori. Toată lumea

se ceartă pentru rații. Asta e moneda de schimb aici. Mănâncă repede. Şi ultimul lucru, cel mai important, să nu te intersectezi cu prizonierul 677780. El conduce banda de aici. Noi îi spunem doar 67. Nici măcar să nu-i atragi atenția. O să-ți pară rău dacă o faci.

— Am înțeles. Mulțumesc.

— Sfatul meu e să te gândeşti la cea mai bună zi din viața ta şi să o repeți în minte. Acum, lasă-mă în pace.

Ferus îşi simți colegul de celulă întorcându-se. Se întinse pe spate, privind la tavan şi strângând piatra în mână. Asta era tot ce-i mai rămăsese? Să se agațe de o amintire şi să o repete până când va veni moartea după el? Cea mai bună zi din viața lui… El şi Roan, într-o drumeție pe lumea vecină Tati, în adâncul pădurii, ajungând la o cascadă care curgea într-o piscină adâncă de culoare verde. Erau atât de înfierbântați, încât se aruncaseră în ea, direct la fund. Apa era atât de rece încât ieşiră la suprafață tremurând şi râzând…

Auzi şobolanul care se furişa şi coborî rapid mâna, cu piatra în pumn. Şobolanul rămase nemişcat. Acele abilități Jedi puteau fi foarte utile…

Capitolul 3

Trever se lipi de pasarela de metal. Auzi zgomotul focurilor de armă şi strigătele fiinţelor lovite. Simţi mirosul de fum de la explozii şi de la locuinţele în flăcări. Auzi sunetul cadavrelor căzând. Se ascundea, poziţia lui obişnuită într-o bătălie. Dar de data asta era diferit. De data asta nu se putea mişca. Degetele îi tremurau în timp ce strângea grilajul de sub el. Ascunzătoarea era bună, în spatele unuia dintre speederele trupelor Imperiale. Rămăsese un paznic, dar nu-l văzuse pe Trever. Pentru o clipă, Trever se gândi să fure speederul, dar ştia că ar fi fost făcut bucăţi în câteva secunde. Când el şi Solace se întorseseră de la dezastrul de la Templul Jedi, Solace auzise bătălia înaintea lui. Ea sărise de pe navă şi intrase direct în mijlocul luptei. Mai văzuse bătălii înainte, dar niciuna ca asta. Fugise de ofiţerii Imperiali, intrase prin efracţie în clădiri, îşi asumase riscurile necesare pentru a-şi menţine propria operaţiune pe piaţa neagră, dar acum era diferit. Era ceva terifiant. Trupele de şoc, de o albeaţă stranie, erau hotărâte să anihileze tot ce le stătea în cale.

O zări pe Solace, luptând cu furie pentru a-şi salva adepţii. O văzuse mişcându-se, plonjând, fără să-şi piardă niciodată echilibrul sau graţia, în ciuda ferocităţii atacului ei. Sabia ei era o pată de lumină, strălucind verde prin fum.

Avea să piardă. Ar fi rezistat cât de mult ar fi putut, dar nu ar fi putut câştiga. Erau pur şi simplu prea mulţi. Aproape toată lumea erau acum moartă. Măcelărită fără ezitare, încontinuu. Rhya Taloon era moartă. O văzuse murind. Fusese Senatoare cândva, până când o vizaseră pentru a fi închisă sau mai rău, iar ea se alăturase celor *Şterşi*, grupul care îşi distrusese fostele identităţi şi se ascunsese la nivelurile inferioare ale Coruscantului. Îşi făcuse o nouă înfăţişare feroce, răsucindu-şi părul argintiu în coarne şi purtând tocuri cu arme la piept. Învăţase să tragă cu pistolul blaster, deşi nu se pricepuse niciodată la asta înainte.

El şi Ferus călătoriseră până aici cu alţi membri ai celor *Şterşi*, dar acum erau şi ei morţi. Trebuia să fie aşa, pentru că nu vedea decât cadavre. Printre ele se afla Hume, care fusese odată pilot în armata Republicii. Gilly şi Spence, fraţii care abia vorbeau. Oryon, ferocele Bothan care fusese spion pentru Republică în timpul Războiului Clonelor. Curran Caladian, tânărul Svivreni care fusese consilier senatorial şi care sărise să apere casele de pe pasarela centrală. Trever văzuse cum trupele de şoc trimiseseră grenade incendiare în casele respective şi se întorsese ca să nu mai vadă continuarea. Şi Keets Freely, jurnalistul. Trever îi văzuse trupul, însângerat şi lovit, când el şi Solace alergaseră să investigheze. Nu putea să creadă că batjocoritorul şi indestructibilul Keets putea să moară. Dar se întâmplase, căzuse de pe platformă, aterizând la picioarele lui Trever. Acela fusese începutul adevăratei terori a lui Trever.

În scurtul timp în care călătorise cu ei, îi deveniseră cu toţii prieteni. Şi acum nu ştia ce să facă sau unde să se ducă, pentru că era sigur că aceasta era ziua în care avea să moară. O voce se ridică în mintea lui, nu o voce temătoare, ci nerăbdătoare.

Ei bine, dacă tot ai de gând să mori, arată puţin curaj, bine?

Îşi ridică încet, cu greu, capul, pregătit ca în orice clipă să fie spulberat. Bătălia se mutase la un nivel superior al pasarelelor şi aşezărilor dispuse atât de nebuneşte sub pereţii cavernei. Dar nu mai rămăseseră prea multe de văzut. Văzu câteva fiinţe

care rezistau, dar erau înconjurate şi, în curând, aveau să fie moarte. Îşi smuci privirea. Nu mai putea privi, nu mai putea suporta...

Dintr-o dată, o dâră de fum îl făcu să ridice capul. Solace făcuse un salt incredibil, sărind de pe pasarela cea mai de sus pe cea de deasupra capului lui Trever. Trupele de şoc coborau pe rampe după ea. În câteva clipe aveau să o încolţească. Iar el era aici, ascunzându-se ca un laş. Trebuia să o ajute şi încă repede. Dar cum?

Nu te mai ascunde, Trever. Asta ar fi un început.

Se strecură pe după celelalte speedere şi reuşi să privească mai bine deasupra. Soldatul care păzea speederele se îndepărtă de zgomotul bătăliei pentru a primi o comunicare – îl putea vedea vorbind în cască, străduindu-se să audă din cauza zgomotului – şi Trever sări mai aproape de scările care duceau la nivelul următor. Ajunse în spatele unei grămezi fumegânde de metal răsucit care fusese cândva o casă. Se izbi de un corp şi aproape că sări în gol de spaimă când o mână puternică îi prinse piciorul.

— Nu te mişca.

Era Oryon, Bothanul. Faţa îi era înnegrită de fum, iar coama lungă era o masă încâlcită. Tunica îi era ruptă şi o zgârietură lungă îi cresta braţul. Ochii îi erau înroşiţi din cauza fumului acru. Era cel mai fioros lucru pe care îl văzuse Trever vreodată.

— Solace este..., icni Trever.

— Ştiu. Mai ai vreo încărcătură alfa?

Trever aprobă din cap, ruşinat. Îi fusese prea frică să declanşeze încărcăturile. În schimb, se ascunsese.

— Eu mai am câteva grenade, spuse Oryon. S-ar putea să fie de ajuns.

— Ce vom face?

— Vom arunca în aer întreaga platformă.

— Dar o să cadă şi ea.

— Este Jedi. Va supravieţui. Dar ei nu vor supravieţui.

— Şi cum rămâne cu... Trever înghiţi în sec. Noi?

— O vom face de jos, apoi ne vom întoarce pe această platformă.

Trever aruncă o privire în jos prin grilaj spre marea neagră de dedesubt.

— De jos? scânci el.

— Eşti gata?

Gata? Sunt gata să fug în cealaltă direcţie. Nu, ţine-te bine!

Trever aprobă din cap.

— Urmează-mă.

Oryon făcu doi paşi şi se aruncă brusc peste balustrada pasarelei. Trever înaintă cu prudenţă şi se agăţă de balustradă cu uimire. Văzu că sub grilaj existau mânere şi puncte de sprijin, doar bucăţi de metal la întâmplare de care te puteai agăţa pentru a-ţi croi drum, mişcându-te pe sub grilaj ca un crab. Departe, foarte departe sub el, văzu marea neagră în mişcare. Nu mai era nimic altceva de făcut decât să meargă înainte. Într-o mică măsură era mulţumit de faptul că Oryon îl trata ca pe un camarad, presupunând fără îndoială că o va face. Ferus i-ar fi spus să continue să se ascundă în spatele speederului. Trever îşi legănă un picior, căutând un sprijin dedesubt. Apoi, alunecă încet în jos, până când găsi o priză de prindere. Se îndreptară în jos, privind în sus prin grilaj. Câteodată trebuiau să îşi încolăcească degetele prin grilaj pentru a se strecura. Spera doar să nu-i calce pe degete vreun soldat. Trever ştia că degetele îi vor fi învineţite după toată acea escapadă, dar în mod ciudat, frica îl părăsise, iar o

determinare sumbră de a termina treaba îl împingea acum înainte. Când ajunseră aproape, Oryon îi făcu semn şi îi vorbi la ureche.

— Trebuie să mergi înainte. Setează cronometrele pentru treizeci de secunde. Asta îți va da suficient timp să te întorci. Apoi voi arunca grenadele protonice de aici. Pune încărcăturile cu grijă, astfel încât să explodeze doar pasarela.

Trever se târî înainte, cu degetele durându-l. Trebuia să găsească un loc bun în care să-şi ancoreze picioarele şi o mână în timp ce băga cealaltă mână în centura utilitară. Îşi croia drum mai repede acum, obişnuit cu senzația de a fi cu capul în jos. Când văzu cizmele soldatului de deasupra, puse o încărcătură, înfigând-o în pasarelă, apoi alta şi încă una, cele mai mari încărcături ale sale. Când termină, avea degetele zdrelite. Numărând în minte, se întoarse spre locul unde aştepta Oryon.

— Încă cinci secunde, îi mormăi Bothanului.

— Dă-i drumul, şopti Oryon.

Trever se târî repede înapoi în direcția din care venise. Dar nu se putu abține să nu se oprească să se uite la Oryon cum arunca grenadele.

Oryon îşi smuci brațul puternic şi aruncă grenada. Aceasta trecu peste marginea pasarelei, peste balustradă şi ajunse pe platforma de deasupra. Fără să se oprească, aruncă şi celelalte trei grenade.

Trever simți explozia pe tâmple. Oryon se îndrepta rapid spre el, mână după mână. Pasarela devenise vie, îndoindu-se şi clătinându-se. Se putea rupe în orice moment. Riscă să mai arunce o privire înapoi. Platforma de deasupra se crăpa, metalul se despărțea de metal cu un sunet de rupere şi sfâşiere. Trupele de şoc începuseră să cadă unele peste altele în timp ce căutau cu disperare ceva de care să se apuce. Unii încercau să sară în siguranță pe pasarelă sau pe platforma de dedesubt. Solace fu singura care folosi exploziile în avantajul ei. Folosi explozia ca pe un val şi sări în aer. Trever o privi, fără suflare, cum se îndepărta de trupele de şoc şi cădea – nu, nu cădea ci zbura, complet stăpână pe ea – peste metalul care gemea, peste căldură, peste fum şi în jos, până la marea de dedesubt.

— Grăbeşte-te, îl îndemnă Oryon pe Trever, cu vocea răguşită. Avem probleme.

Spre groaza lui, Trever văzu că pasarela se topea din cauza căldurii, rupându-se de pe platforma de deasupra. Trebuie să fi fost slăbită de focul de blaster din timpul bătăliei. Nu puteau ajunge în siguranță, putea vedea asta. Pasarela începu să se clatine în timp ce platforma de deasupra se rupea în bucăți, trimițând trupele de şoc să alunece în marea de dedesubt.

— Trebuie să-ți dai drumul! strigă Oryon. Nu vom reuşi altfel!

— Să-mi dau drumul? Eşti nebun?

Trever îşi simți degetele crăpând de la încercarea de a se ține de pasarela care se răsucea.

— E singura cale!

Oryon se uită la el, cu o privire intensă. Îşi aduse brusc picioarele în față şi le înfăşură în jurul taliei lui Trever. Apoi îşi desprinse o mână şi îl trase pe Trever lângă el. Trever simți puterea brațelor şi a picioarelor lui Oryon, muşchii lui groşi.

— Voi fi cu tine.

Trever se uită în jos. Marea părea neagră şi periculoasă. Şi foarte departe.

— Vreau doar să ştii ceva, îi spuse el lui Oryon. Eu nu ştiu să înot!

Şi apoi îşi dădu drumul.

Capitolul 4

Acea scurtă conversație se dovedi a fi una dintre puținele pe care Ferus le-a avut cu colegul său de celulă. Îi ştia numărul – 934890 – dar colegul său de celulă nu îi spusese niciodată numele sau orice altceva despre el. Singurele propoziții pe care le rostea erau de genul *Mişcă-ți cizmele*. În decurs de o zi, Ferus se obişnuise cu rutina, pentru că trebuia să o facă. Orice ezitare cu privire la locul unde se afla sau la ceea ce trebuia să facă era întâmpinată cu o lovitură din partea gărzilor Imperiale.

Era cu un pas înaintea celorlalți prizonieri noi. Antrenamentul Jedi îl învățase cum să anticipeze, cum să citească semnele corporale, cum *să vadă fără să privească*, aşa cum spuneau Jedi. Era capabil să intre în fluxul închisorii fără a fi deranjat. De asemenea, ca Jedi, îşi plănuia evadarea. Singura problemă era imposibilitatea de a o face. Nu mai văzuse niciodată atât de mulți gardieni pentru o singură închisoare. Existau puține ieşiri pe care le putea vedea. Închisoarea însăşi era un pătrat în interiorul unui pătrat. Celulele se aflau în interior, iar sala de mese se afla în pătratul exterior, într-un colț. Ieşeau în fiecare zi şi coborau printr-un tunel subteran până la fabrică. Nu părea să existe nicio spălătorie, iar prizonierii care se aflau aici de ceva timp arătau pe jumătate morți şi purtau zdrențe.

La sosire văzuse – pentru că voiseră ei să vadă – că închisoarea era amplasată pe o planetă mică, înconjurată de o junglă densă. Nu existau oraşe sau porturi spațiale, ci doar o mică platformă de aterizare în afara închisorii şi un port spațial mai mare care plutea în atmosfera interioară de deasupra. Era clar că singura lui şansă de evadare depindea de fabrică. Erau forțați să lucreze, iar nivelul de producție era ridicat. Evident, ceea ce făceau era mai mult decât o muncă de rutină – era important pentru Imperiu. Asta însemna că trebuia să existe un serviciu regulat de preluare şi un serviciu de livrare, cel mai probabil cu aceeaşi navă. Acea navă ar fi putut fi calea lui de ieşire. Cumva. Trebuia să aştepte să descopere rutina. Avea să țină capul plecat, să respecte regulile şi să nu facă agitație. Îşi dorea să-şi fi păstrat sabia. I-o înmânase lui Solace, ştiind că i-ar fi luat-o atunci când îl capturau. Nu putea suporta gândul că sabia lui, care fusese cândva a lui Garen Muln, va fi aruncată la grămadă, alături de alte sute de săbii, pe podeaua unei camere de depozitare din Templu. Văzuse acel morman, fiecare sabie reprezentând o viață, şi fusese o privelişte sfâşietoare.

Ferus adoptase mersul târşâit al celorlalți prizonieri. Nu încerca să atragă atenția nimănui. Nu vorbea. Îşi dădea seama că tăcerea îl va deranja după un timp. Nu se considerase niciodată o ființă sociabilă, dar îşi dăduse seama, după ce îi părăsise pe Jedi, că nu-i plăcea viața de singuratic. Nu-i plăcea să trăiască în propria-i minte.

Prizonierii erau ținuți cu rații de înfometare. La sosire, fiecare dintre ei era trecut printr-un bioscaner care determina nutriția minimă de care aveau nevoie pentru a supraviețui. Apoi, mesele le erau calibrate de droizi şi distribuite individual. Asta le lăsa doar suficientă putere pentru a munci. Când venea masa de prânz, erau înfometați. Cu toate astea, trebuiau să meargă încet şi să stea în linie în timp ce îşi glisau tăvile de-a lungul unei tejghele lungi. Droizii serveau mâncarea, trecând mai întâi un scaner peste eticheta de identificare de pe uniformele lor. Acest lucru le dădea tipul de alimentație pentru fiecare deținut. Apoi foloseau o maşină pentru a servi un

fel de mâncare şi o altă porție, la fel de misterioasă, din ceva comestibil. Totuşi, era hrană, iar lui Ferus îi lăsă apă în gură. Va mânca tot ce i se va da, pentru că va avea nevoie de putere când va veni vremea.

Droidul se întoarse, băgă o lingură într-o cutie mare, apoi se întoarse şi o depuse pe tava lui Ferus. Apoi încă o lingură din celălalt fel, oricare ar fi fost. Lui Ferus nu-i păsa. Începu să se târască înainte, ținându-şi privirea pe spatele prizonierului din fața lui. Se aliniau cu toții la băncile lungi de la mese şi aveau la dispoziție câteva minute pentru a mânca. Era atât de preocupat de ideea mâncării – nu-şi amintea ultima dată când luase o masă... trebuie să fi fost la barul acela sordid de pe scoarța Coruscantului – încât nu fu atent când, deodată, prizonierul din fața lui se întoarse şi, cu o mişcare atât de lină încât trebuie să fi fost făcută de multe ori, luă mâncarea de pe tava lui Ferus lui şi o puse pe a lui.

Dar dacă Ferus fusese un pic lent, îşi reveni rapid. Văzu dintr-o privire că deținutul era înalt, cu picioare şi mâini enorme şi cu o barbă cenuşie. Într-o străfulgerare de reflexe, puse un genunchi pe şalele deținutului şi un braț în jurul gâtului acestuia. În acelaşi timp, apucă mâncarea cu cealaltă mână şi o puse înapoi pe tavă. Prânzul putea fi dezgustător, dar nu avea de gând să-l rateze.

Prizonierul din fața lui gâfâi din cauza presiunii de pe gât şi se împiedică. Tava îi zbura de pe tejghea. Ferus îşi eliberă rapid strânsoarea şi până când gardianul se întoarse să se uite la podea, imita deja mersul obosit al celorlalți.

— Continuați să vă mişcați!

Gardianul îşi ridică lancea de forță şi o coborî pe umărul prizonierului. Acesta căzu, scăpând iar tava în timp ce se prăbuşea. Încă se mai chinuia să strângă mâncarea, chiar dacă un braț îi atârna inutil. În mod malițios, gardianul dădu cu piciorul în tavă, astfel încât să nu mai poată ajunge la ea. Ferus continuă să meargă. Îşi mâncă repede mâncarea. Decise că de data asta fusese norocos. Scena se terminase repede şi gardienii nu-l văzuseră.

Prizonierii se aliniară din nou pentru a merge spre fabrică. Ferus simți pe cineva în spatele lui şi îşi dădu seama că era colegul lui de celulă.

— A fost o greşeală.

Tonul era scăzut şi gutural în spatele lui. Ferus vorbi încet printre buze.

— Cel puțin mi-am păstrat prânzul.

— Prânzul este cea mai mică dintre problemele tale, prietene. Tocmai te-ai luat de Prizonierul 67. Problemele tale abia acum încep.

Capitolul 5

Trever simți impactul apei în coaste şi în dinți. Îşi pierdu respirația şi capacitatea de a gândi. Era ca şi cum s-ar fi lovit de un zid. Totul era negru şi pentru o clipă îşi pierdu cunoştința. Cumva, Oryon îl ținu în brațe. Când îşi reveni, era încă lipit de corpul Bothanului. Se duceau în jos prin apa întunecată. Simțea cum părul lung şi încâlcit al lui Oryon se mişca în jurul lui ca nişte şerpi de apă şi era conştient doar de un singur gând: *Sus.*

Nu voia să moară sub apă.

Oryon începu să lupte cu impulsul care îi împingea în jos. Trever îi putea simți efortul în fiecare muşchi. El însuşi se simțea ca şi cum şi-ar fi pierdut controlul asupra propriului corp. Nu se simțise niciodată atât de neajutorat. Simți lupta lui Oryon pentru a se mişca spre aer. Lovea cu picioarele sale puternice, dar brațele încă îi erau înfăşurate în jurul lui Trever. Cu un efort suprem de voință, Trever se desprinse şi începu să înoate singur. Oryon îl ținu în continuare cu unul dintre brațe, dar acum, cu un braț liber, putu face mai multe progrese. În acest mod dezechilibrat, reuşiră să se strecoare în sus. Ieşiră la suprafață într-un peisaj incendiat. Trever inspiră aerul care avea gust de fum şi de țesături arse. Nu ştia să înoate, dar reuşea să se mențină pe linia de plutire, călcând frenetic apa. Soldații morți şi bucăți din armurile lor albe sfărâmate luminau apa, deşi majoritatea se scufundaseră.

— Nu te mişca atât de mult, spuse Oryon, încercând să-şi recapete respirația. O să oboseşti.

Trever descoperi că reuşea să rămână deasupra şi fără să folosească atât de multă energie. Nu-i plăcea apa – niciodată nu îi plăcuse – dar asta era. Acceptarea era cheia supraviețuirii. De fapt, putea fi cheia pentru orice.

Hei, mulțumesc, Feri-Wan, gândi Trever. *Poate că, până la urmă, chestiile astea Jedi au ceva valabil în ele.*

— Trebuie să o găsim pe Solace, spuse Oryon.

Fusese o cădere enormă, dar amândoi nu aveau nicio îndoială că era în viață. Trever descoperi că putea vâsli de pe spatele lui Oryon. Trecură pe lângă bucăți de epave plutitoare, dar erau prea fierbinți ca să le atingă şi nu le ofereau loc de odihnă. O căutară pe Solace prin întuneric. Tot ceea ce vedea Trever erau materiale în flăcări şi apă neagră. Metalul contorsionat încă atârna deasupra lor, amenințând să se cadă peste ei în orice moment.

— Pe aici, mormăi Oryon.

După o clipă de vâslit, Trever văzu ceea ce văzuse Bothanul – cineva era agățat de o bucată de epavă. Omul era atât de înnegrit şi însângerat încât lui Trever îi trebui o clipă ca să-şi dea seama că era Keets.

— Am crezut că eşti mort, spuse Trever în timp ce se îndreptau spre el.

Keets deschise ochii.

— Vrei să spui că nu sunt?

— Nu încă, spuse Oryon.

Keets era în mod clar epuizat şi avea dureri.

— Am alunecat pe piciorul schelei şi am căzut. Mă surprinde că nu m-am înecat.

Aproape că a căzut schela peste mine. Probabil că este singurul lucru de aici care pluteşte. Deci... care e planul?

— Să o găsim pe Solace, spuse Oryon. Trebuie să aibă o cale de scăpare.

— Nu prea sună a plan, observă Keets, strâmbând din nas.

— Bine, spuse Oryon sec, acum ştiu că vei supraviețui. Îmi faci deja zile negre.

O ondulație în apa întunecată îi făcu să se încordeze şi să se apropie mai mult de epavă. Trever ştiu că se gândeau cu toții la creaturile marine uriaşe pe care le zăriseră când veniseră. Fără îndoială, creaturile se scufundaseră mai adânc pentru a scăpa de foc, dar exista întotdeauna şansa ca o creatură curioasă – sau înfometată – să se întoarcă pentru a lua prânzul. Apoi ieşi la suprafață un cap întunecat şi răsuflară uşurați.

— Sunteți gata să plecăm de aici? întrebă Solace.

— Aş spune că da, spuse Keets.

— Ceilalți? întrebă Solace.

Oryon clătină din cap. Fața lui Keets se crispă.

— Au atacat atât de repede, spuse el. Hume a murit încercând să salveze un grup pe care îl înconjuraseră. Rhya...

— Am văzut-o murind, şopti Trever.

— Gilly şi Spence s-au dus pe flancul din spate. Acolo au fost cele mai grele lupte, spuse Oryon. Nu ar fi putut supraviețui. Iar Curran a fost prins în mijlocul unei furtuni de foc când au incendiat casele.

Keets clătină din cap.

— Săracul Curran. Era doar un copil.

— Vom ieşi, spuse Solace. Putem să luăm transportorul meu. Nu e departe... Se întrerupse brusc. Aşteptați.

Le trebuiră câteva secunde, dar auziră zgomotul de vâjâit al unui transportor aerian. Se refugiară în spatele epavei, ferindu-se în timp ce nava argintie trecu pe deasupra capetelor lor şi ateriză dur pe o pasarelă parțial prăbuşită chiar deasupra capetelor lor.

— Malorum, icni Solace.

Comandantul trupelor de şoc se grăbi înainte, încercând să pară hotărât, în ciuda faptului că-şi alegea cu grijă drumul. Era clar că nu avea încredere în pasarela îndoită. Puteau auzi vocile de deasupra lor răsunând pe pereții cavernei.

— Raportează, se răsti Malorum.

— Mai mult de jumătate din forțele noastre au fost pierdute...

— Nu-mi pasă de pierderile voastre. Unde sunt rebelii?

— Am distrus comunitatea, domnule. Inclusiv pe cei *Şterşi* pe care îi urmăream.

— Şi cea numită Solace?

— Este moartă, domnule.

— Arată-mi cadavrul.

Solace răsuflă uşurată.

— Ea... a căzut, Inchizitor Malorum. În mare.

— Ai văzut-o cum a căzut?

— Da, domnule.

— Ai văzut-o cum s-a înecat?

— Am văzut-o intrând în apă...

— Aduceți nişte lumini acolo jos! răcni Malorum. Vreau cadavrul ei!

În câteva clipe, proiectoare puternice începură să brăzdeze apa întunecată.

— Trebuie să înotăm spre transportor, şi repede, şopti Solace. Pe sub apă. Oryon, tu îl iei pe Trever şi eu îl iau pe Keets.

Le împărţi respiratoare lui Keets şi Trever. Oryon îl avea pe al lui.

— Nimeni nu trebuie să mă ia pe mine, protestă Keets, dar era clar că avea nevoie de ajutor.

— Nu te certa – mă enervezi, spuse Solace, trecându-i un braț în jurul pieptului. Gata?

Oryon îşi trecu un braț în jurul lui Trever.

— Gata.

Respirând adânc, se strecurară sub suprafață în timp ce luminile traversau apa. Apăreau din ce în ce mai multe lumini, pătrunzând în apă, iar Trever nu vedea cum ar fi putut scăpa. Solace înotă mai adânc, picioarele ei lovind cu putere. Dintr-o dată, focuri de armă sfâşiară apa din fața lor. Ceva explodă în spatele lor. Soldații din trupele de şoc trăgeau în apă la întâmplare, probabil la ordinul lui Malorum. Şi trimiteau şi încărcături explozive.

E imposibil, gândi Trever, răsucindu-se prin apa rece cu Oryon. Apa era atât de rece încât abia îşi simțea picioarele şi mâinile. Ştia că trupul său nu mai rezista. Solace continuă să înainteze, dar îl simțea pe Oryon obosind. Nici măcar Bothanul nu putea ține pasul cu un Jedi. Şi erau prea multe lumini acum ca să ajungă la nava lui Solace fără să fie văzuți. Nu ştia cum găsea puterea de a merge mai departe, dar îl ajută cumva să vadă puterea lui Solace. Când îi simți că slăbesc, înotă în spatele lor şi agăță o frânghie de centura lui Oryon, apoi înotă mai departe înainte, cu Keets acum pe spatele ei, cu ochii închişi. Cu un efort imens, îi trase pe toți prin apă.

Când ieşiră în sfârşit la suprafață, erau departe de schelele pe care le cercetau soldații. Puteau să vadă luminile jucând pe apă, departe în tunel.

Solace se uită înapoi la comunitatea demolată.

— Îmi pare rău, spuse Oryon.

— Este în regulă, spuse Solace. Nimic nu durează. M-am pregătit pentru această zi. Dacă nu aş fi fost plecată, aş fi putut să-i scot pe toți. Am avut un plan, dar ei aveau un spion. A fost Donal. Asistentul meu de încredere. Trebuie să fi fost el. Au ajuns la el – i-au oferit bani, l-au amenințat – şi a fost de acord să ne trădeze. El era singurul, în afară de mine, care ştia despre sistemul de avertizare. Probabil că l-a oprit.

— Mă tem că ai dreptate, spuse Oryon. L-am văzut pe Donal primind un speeder cu care să scape.

Gura lui Solace se strânse în timp ce privea spre fumul şi focul din depărtare. Apoi se întoarse spre ei, cu fața acum inexpresivă.

— Deci, vedeți, greşeala mea a fost cea care i-a ucis. Am avut încredere în el.

— Întotdeauna există un motiv pentru a fi doar doi care să cunoască toate informațiile, sublinie Oryon. Cu mai mulți ar creşte riscul de trădare. Este prima regulă a unei rezistențe. Informațiile nu se împart.

— Ştiu. Am ales persoana greşită în care să am încredere.

— Trădătorii există peste tot.

Solace făcu o mişcare de nerăbdare, reticentă să continue discuția.

— Keets, eşti conştient?

— Bineînțeles că sunt conştient, mârâi el. Aş rata eu toată distracția asta?

— Poți să mai înoți puțin? Va trebui să fiți cu toții pe cont propriu aproximativ

douăzeci de metri. Am o navă duplicat ascunsă sub apă, dar trebuie să ajung acolo singură. Era ultima mea soluție. Cred că am ajuns deasupra ei.

Keets reuşi să zâmbească slab.

— Dacă a existat vreodată o ultimă soluție, asta este.

— Îl voi ajuta şi eu pe Keets, spuse Oryon.

Trever făcu un jurământ tăcut că, dacă vor reuşi să ajungă în siguranță, va învăța cumva să înoate. Se simțea ca un pui de pasăre, dând din mâini şi din picioare, încercând cu disperare să se propulseze. Făcea progrese, dar în fiecare moment era sigur că dacă nu ar fi fost legat de Oryon, s-ar fi scufundat. Oryon se mişca mai încet acum, mai greoi prin apă, încărcat cu Keets şi Trever. Solace dispăruse. Trever văzu cum Keets se străduia să se facă uşor în apă, să se mişte. Trever văzu că efortul îl epuiza. Pielea lui Keets era atât de palidă încât strălucea ca o lună palidă. Gura îi era întinsă peste dinți într-o grimasă. Tremura incontrolabil. Cu toate astea, continua să dea din picioare, să înoate spre siguranță, împingându-şi corpul dincolo de propria lui rezistență.

Tocmai când Trever credea că va renunța cu plăcere şi se va scufunda sub apa rece, văzu luciul de durоțel şi nava apăru brusc deasupra lor, plutind. O puteau vedea pe Solace în scaunul pilotului. Rampa coborî, chiar deasupra suprafeței apei, iar Oryon îl împinse pe Keets pe ea. Acesta reuşi să se târască înainte până când Solace alunecă din scaun şi îl ridică uşor, cu blândețe, aducându-l la bord. Trever simți împingerea lui Oryon şi urcă pe rampă cu stângăcie, ca şi cum ar fi avut copite în loc de picioare. Se prăbuşi în cabina de pilotaj, cu Oryon pe urmele lui. Îşi abandonase cizmele în apă şi era desculț, cu picioarele îmblănite sângerând. Mai mult căzu decât se aşeză pe scaunul din cabina de pilotaj. Solace îl aşezase pe Keets pe un pat.

Fără vreun cuvânt, ambală motoarele şi ieşiră în larg prin cavernă. Trever nu ştia încotro se îndreptau... şi era prea epuizat ca să-i mai pese.

Capitolul 6

O evadare ar fi fost binevenită chiar acum. Dacă ar putea doar să-şi dea seama cum să o realizeze. Fără sabie, va trebui să fie mult mai descurcăreț. Şi asta era problema, bineînțeles. Rămânea rapid fără resurse. Inclusiv propria-i putere. Ferus se afla aici de numai două zile, dar deja simțea efectele somnului neîndestulat, a hranei insuficiente şi a muncii apăsătoare şi repetitive. În fiecare zi erau conduşi la fabrică. Putea vedea că fusese construită recent, probabil la scurt timp după ce Palpatine se declarase Împărat. Fusese construită în grabă, aşa că existau deja crăpături în podea şi în tavan, crăpături care lăsau să intre atât ploaia usturătoare, cât şi o avalanşă de insecte grase, înfometate, cu cleşti puternici care îți dădeau sângele.

Dacă tresăreai, primeai o lovitură de la gardieni, aşa că învățai să nu tresari niciodată. Munceai. Ferus nu-şi putea da seama ce fabricau, doar că era o bucată din ceva mai mare. Deținuții erau schimbați zi de zi de la o sarcină la alta. Lucrau la arme? La maşini? Droizi? Piesele erau prea mici sau prea obscure pentru a putea spune. Se vorbea despre o armă decisivă, dar Ferus nu-şi putea da seama ce ar fi putut fi. Din când în când, prizonierii erau scoşi din linie şi luați, şi nimeni nu-i mai vedea niciodată. Ferus ştia că zilele îi erau numărate. Va muri la cheremul lui Malorum. Cel mai probabil, Inchizitorul îi întârzia execuția doar pentru a-l face să sufere.

Toată lumea îl evita acum. Colegul său de celulă plănuia să se prefacă bolnav pentru a intra în infirmerie. Ferus vorbi cu el chiar înainte de stingerea luminilor.

— Dar ai spus că nimeni care este transferat acolo nu mai iese vreodată, îi reaminti Ferus în şoaptă colegului său de celulă.

— Mai degrabă aş prefera să fiu ucis cu o injecție în braț de un droid medical, decât să fiu prins între tine şi ceilalți, răspunse el.

— Ascultă, spuse Ferus, mă pot descurca singur. Şi nu intenționez să mor aici.

Colegul său de celulă se uită la el, cu privirea lui obosită, plină de regret.

— Eşti unul dintre cei care cred că pot scăpa. Un motiv în plus pentru mine să plec. Eşti o problemă pentru că nu înțelegi. Nu există nicio cale de ieşire.

— Întotdeauna există o cale de ieşire.

— Ei bine. Colegul de celulă îşi întinse picioarele şi râse. Tu ai calea ta şi eu o am pe a mea.

Râsul lui, pentru Ferus, fu cel mai singuratic sunet din galaxie, un vânt de iarnă pe o lume cu deşerturi extinse. Putea auzi în acel râs sunetul cuiva gata să moară.

Patru gărzi veniră şi îl escortară afară cu brutalitate. Ferus îl privi plecând cu tristețe. Avea sentimentul că, într-o altă viață, i-ar fi plăcut compania colegului său de celulă. Nu-i aflase niciodată numele.

Era dimineață. Sau, cel puțin, bănuia că era dimineață. Nu mai văzuse soarele de când ajunsese. Sau luna, sau cerul. Toată această duracretă începuse să îl afecteze. Era blocat într-o lume de piatră cenuşie. Putea vedea în jurul lui cum tonurile de piele ale celorlalți, chiar şi pielea albastră sau verde a altor specii, deveneau gri.

Aştepta sunetul zăvorului automat care se declanşa simultan în toate celulele. Trebuiau apoi să iasă în trei secunde sau să se trezească cu capătul unei sulițe de forță înfipt în coaste. Îşi trase cizmele şi rămase lângă uşă, aşteptând.

Azi, hotărî el. Astăzi trebuia să se schimbe ceva. Trebuia să găsească ceva – o verigă slabă în lanț, un paznic neglijent, o uşă nesupravegheată. Azi avea să fie prima zi pe calea spre evadare.

Zăvoarele pocniră – începutul unei alte zile chinuitoare. Ferus ieşi pe coridor, iar ei se năpustiră imediat asupra lui. Nu simțise niciun val de pericol. Prizonierul 67 şi cinci dintre gorilele sale îl înconjurară în grup şi îl împinseră înainte, în linie.

Prizonierul 67 se strecură imediat în spatele lui. Cu coada ochiului, Ferus văzu că mâinile lui imense erau gata să-i înfăşoare gâtul. Între timp, nevăzuți de gardieni, ceilalți patru se strânseră lângă Ferus, ținându-i brațele în lateral. Putea simți puterea surprinzătoare a strângerii lor. Evident, furtul de mâncare de la alți camarazi avea avantajele sale. Ferus înțelese rapid problema, într-o clipă care îi oferi toate opțiunile, amintindu-şi de antrenamentul său Jedi. Nu avea nicio armă. Nu avea niciun mijloc de scăpare, pentru că, dacă ieşea din rând, gardienii l-ar fi omorât la fel de uşor ca pe un melc – o văzuse întâmplându-se.

Dacă ar fi luptat cu Prizonierul 67 – ceea ce, bineînțeles, intenționa să facă – era sigur că gaşca acestuia s-ar fi dat pur şi simplu la o parte, rupând rândul şi ar fi privit cum Ferus era luat de gardieni. Atacarea unui alt prizonier putea avea mai multe rezultate diferite, toate rele. Puteai fi dus la carceră pentru a fi torturat sau pur şi simplu puteai fi ucis pe loc. Depindea doar de starea de spirit a gardienilor. Şi ei erau mereu în toane proaste.

Toate astea trecură prin mintea lui Ferus în mai puțin timp decât îi trebui Prizonierului 67 să vină direct în spatele lui. Mâinile lui 67 se ridicară – bucăți mari, cărnoase, capabile să-i zdrobească traheea lui Ferus. Tânărul decise să folosească o metodă de luptă Jedi, ceea ce unul dintre instructorii săi numise *atacul cu spatele*. Inversa o mişcare ofensivă şi lupta cu atacatorul său fără să se întoarcă vreodată pentru a-l ataca. Era distractivă într-o sală de clasă, luptând împotriva altor Padawani, dar într-o închisoare brutală unde se putea întâmpla orice... Nu era la fel de distractiv.

Ferus făcu o răsucire bruscă şi lovi puternic, slăbind strânsoarea deținuților de lângă el. Dar 67 fu la fel de rapid. Un antebraț gros îi înfăşură gâtul. Ferus simți cum vederea îi devine cenuşie. Dintr-o dată, văzu ceva cu colțul ochiului – o sclipire, o licărire – care se traduse rapid într-un datapad de plastoid care zbura prin aer cu o viteză şi o rotire incredibile. Viteza sa era atât de mare încât era aproape invizibil. Ferus se feri şi proiectilul îl lovi pe Prizonierul 67 în cap. Ochii i se dădură peste cap şi căzu greu. Gărzile auziră lovitura şi se repeziră spre zgomot, dar când ajunseră la el, Ferus se topise deja înainte cu câțiva paşi. Chiar şi gorilele lui 67, deşi uimite, reuşiră să se contopească în mulțime. Gărzile indiferente târâră corpul deoparte.

Ferus cercetă mulțimea fără să pară că se uită, o tehnică Jedi. Oricine ar fi fost salvatorul său, nu-l putea vedea. Se alăturase mulțimii. Ferus putea vedea cum se mişcau ochii celorlalți prizonieri, căutând şi ei. Nimeni nu văzuse sursa atacului silențios. Dezorientat, Ferus intră în fabrică împreună cu ceilalți. Urma o altă zi de muncă istovitoare. O altă masă cu lături. Dar acum avea ceva ce nu avusese înainte.

Erau puțini în galaxie care aveau îndemânarea şi cunoştințele necesare pentru a transforma un datapad într-o armă letală pe care să o arunce de la distanță fără să fie văzuți. Unul dintre ei era prietenul său.

* * *

Era aproape de sfârşitul zilei, în timp ce stătea lângă o maşinărie zgomotoasă, introducând bucăți de duroțel în ea pentru a crea foi de tablă şi încercând să nu-şi taie degetele, când auzi o voce familiară chiar în spatele lui.

— Mă bucur că te-am întâlnit aici, Olin. Credeam că preferi locuri mai elegante.

Ferus zâmbi fără să se întoarcă.

— Este exact genul tău de loc, Flax, murmură el în sinea lui.

Salvatorul său fusese exact cine sperase. Clive Flax – muzician de doi bani. Spion industrial. Agent dublu.

Lucrurile arătau bine.

Capitolul 7

Pasajele erau atât de înguste încât au fost nevoiți să abandoneze vehiculul, ascunzându-l în spatele unor maşini de compactare a gunoiului. Nu credeau că mai puteau face vreun pas, dar Oryon, Solace, Keets şi Trever continuară să meargă.

Trever nici nu-şi mai amintea ultima dată când dormise sau mâncase. Timpul se scurgea în viteză, iar oboseala era ca plumbul în oasele lui.

Solace cutreierase subnivelurile Coruscantului, sperând să stârnească orice posibilă supraveghere, astfel încât să o poată identifica. Abia când fu sigură că nu erau urmăriți, folosi indicațiile lui Oryon către ascunzătoarea secretă a lui Dexter Jettster.

Se afla chiar la periferia *Districtului Portocaliu*. Districtul îşi primise porecla pentru că locuitorii săi schimbau încontinuu luminile albe în portocalii, în ciuda eforturilor depuse de autoritățile Coruscantului pentru a păstra strălucirea albă şi clară menită să descurajeze criminalitatea. Celor din *Districtul Portocaliu* nu le păsa prea mult de criminalitate. Ei preferau strălucirea slabă a intimității.

Trecuseră doar câteva zile de când Trever venise aici pentru prima dată cu Ferus, căutându-l pe Dexter Jettster şi sperând că acesta le-ar putea da informații despre un Jedi dispărut. Acum, părea că trecuse o viață. Oryon îi conduse pe o alee îngustă, sub o lumină portocalie sinistră. Clădirile de aici erau rotunjite uşor la colțuri şi nu erau mai înalte de zece sau douăsprezece etaje, lucru neobişnuit pe Coruscant. Dădeau impresia unor dealuri blânde dacă mijeai bine ochii, dar dacă te uitai cu adevărat îți dădeai seama că lipsa ferestrelor le făcea înfiorătoare. Trever putea să vadă fantele din pereți care serveau ca puncte de observație. Avu o senzație intensă că era privit.

De fiecare dată când credea că ajunseseră la capătul aleii, aceasta se întorcea în altă parte sau făcea buclă în ea însăşi. Clădirile păreau să atârne deasupra lor din ce în ce mai aproape pe măsură ce mergeau. Pe Coruscant te obişnuiai cu zgomotul constant, cu zumzetul speederelor şi al conversațiilor şi cu vâjâitul autobuzelor aeriene. Liniştea de aici era enervantă. Îşi auzeau paşii şi respirația. Oryon se opri în fața unei locuințe identice cu toate celelalte pe lângă care trecuseră. Ezită în fața uşii. Trever era pe punctul să întrebe de ce, când îşi dădu seama că Oryon permitea celui care se afla înăuntru să-l vadă clar, la fel ca şi pe tovarăşii săi. Apoi merse înainte şi introduse un cod la uşă. Aceasta se deschise aproape imediat. Intrară într-un hol luminat slab de baghete stinse. O rampă ducea la un nivel superior; Oryon urcă pe ea, făcându-le semn să îl urmeze. Ajunseră pe un alt coridor, mai larg, dar cu o combinație ciudată de obiecte clinice şi militare. Un cărucior din duroțel se sprijinea de un perete, iar un teanc de arme era aranjat cu grijă pe un raft. Un recipient cu medicamente era aşezat pe o tavă. Trever nu ştia dacă se afla într-un spital sau într-o cazarmă.

Oryon accesă o uşă de la jumătatea holului. Dexter Jettster era aşezat pe un scaun care era întărit pentru a-i susține corpul voluminos. Lângă un perete se afla o masă simplă. Peretele opus, cel mai îndepărtat, era în întregime umplut cu ecrane de securitate. Dintr-o privire, Trever putu vedea că acestea acopereau efectiv întreaga alee, acoperişul, casele de alături, cerul de deasupra şi intrarea pe alee, până la cel puțin doi kilometri distanță. Dexter se ridică de pe scaun şi îşi coborî capul, înclinându-l spre ei într-un mod pe care Trever şi-l amintea de la ultima lor întâlnire.

Semnala faptul că Dex se abandona unei emoții profunde.

— Mă bucur să vă văd. Îi făcu semn din cap lui Solace. Mă bucur să văd că ai supraviețuit. Îi privi trist. Dar nu ați reuşit să vă întoarceți cu toții.

Oryon vorbi primul.

— Ştim că Rhya şi Hume sunt morți. Gully şi Spence – aşa credem. Şi Curran la fel.

Dex clătină din cap.

— Nu, nu, nu, nu vicleanul Curran. Nu e mort.

— Îmi pare rău, spuse Oryon. Este imposibil ca el să fi supraviețuit...

— Imposibil? Nu. Improbabil, da. E aici – puțin mai rău decât până acum. A furat un speeder Imperial şi a intrat într-un zid cu ceva forță, dar se va face bine. Semăna un pic cu Keets când a sosit. Haideți, atunci. Am un centru medical, dacă se poate spune aşa. Un droid medical care să se ocupe de Keets şi mâncare pentru toată lumea.

Dex îi conduse spre un perete gol şi flutură mâna peste o porțiune din el. Peretele alunecă înapoi. Curran era aşezat într-o capsulă medicală în timp ce un droid îi verifica semnele vitale. Fața lui blănoasă se lumină când îi văzu.

— Keets! Am văzut că ai fost lovit.

— Mă pot lovi, dar nu mă pot ucide, răspunse Keets.

Droidul medical se apropie, cu senzorii clipind.

— Semne vitale slabe. Aşezați-vă în capsulă.

Keets se strecură într-o capsulă lângă Curran şi se întinse.

— Cu plăcere.

— Vă lăsăm să vă ocupați de probleme, spuse Dex. Dacă primiți permisiunea să vă alăturați nouă, vom fi în bucătărie.

— Voi fi lăsat, promise Keets.

— Negativ, semnele vitale sunt prea slabe, spuse droidul.

— O să fiu lăsat, bucată de senzori fără inimă, spuse Keets. Acum repară-mă, repede.

Se întinse pe spate şi închise ochii, cedând în cele din urmă în fața epuizării şi a durerii. După ce ajunseră pe hol, Dex chicoti.

— Pare pe jumătate mort, acest Keets, dar pun pariu că se va trezi şi se va reface în scurt timp. Acum veniți pe aici. Am gătit mâncăruri speciale şi încă mai pot să pregătesc nişte *sliders*.

* * *

Trever dădu la o parte a treia porție. Dex insistase să nu discute despre ce se întâmplase în timp ce mâncau şi, cu toate că le fusese greu, reuşiseră să mănânce ceva fără să li se agite stomacul. Trever încă era îngrijorat pentru Ferus, furios şi speriat, dar cel puțin reuşise să mănânce. Dex îi delectase cu poveşti în timpul mesei, poveşti despre strada pe care locuiau. I se spunea *Aleea Tâlharilor*, argoul fiind folosit pentru a-i desemna şi pe hoți şi pe oamenii de rând. Nimeni din exterior nu era sigur cine locuia acolo; de cele mai multe ori se țineau la distanță.

Dex, însă, ştia cine locuia aici. Câteva scursuri, cu siguranță, spuse el cu un râset, dar erau mai mulți dintre cei *Şterşi*, care dispreţuiau ceea ce reprezenta Împăratul şi refuzau să trăiască sub legile sale. Aşa că puseseră la punct o securitate

elaborată şi, până acum, Imperiul îi lăsase în pace.

— Bineînțeles că nu ne putem lupta cu ei, spuse Dex. Dar îi vom vedea dacă li se încordează muşchii.

— Mi-aş dori să pot spune acelaşi lucru, spuse Solace.

— Acum, ajunge cu asta, spuse Dex cu amabilitate. Fără să ne uităm înapoi, nu aşa e stilul Jedi?

— Cam aşa ceva, răspunse ea. Privirea ei era îndepărtată. Deci, ce urmează să facem, atunci? Ştii cumva unde l-au dus pe Ferus?

— Doar că l-au arestat.

Trever simți cum îi plesneşte stomacul. Până la urmă, n-ar fi trebuit să mănânce toate acele *sliders*. Acum le simțea grele în stomac. Una dintre cele patru mâini ale lui Dex coborî pe umărul lui cu o blândețe surprinzătoare.

— Nu există loc în galaxie în care să nu-l putem găsi, aşa că nu-ți face griji.

— Aşa este, spuse Solace. Vom începe cu închisorile probabile şi vom pleca de acolo. Vom avea nevoie de transportoare; eu nu am hipermotor pe nava mea.

— Putem obține transportoare, spuse Dex.

— Este un plan haotic, sublinie Trever. Până când îl veți găsi, ar putea fi executat de zece ori. Ceea ce ne trebuie sunt informații.

Solace se uită la el, incredulă. Nu era obişnuită să fie interpelată, presupuse el. Dar dacă un plan era prostesc, cineva trebuia să o spună, în opinia lui.

— Ai vreo idee mai bună? întrebă ea, privindu-l de sus.

Trever simți cum i se aprinde iritarea.

— Dă-mi doar o clipă – nu va fi greu.

— Acum stai puțin, spuse Dex. Solace, cu tot respectul, Trever are dreptate. Dacă te duci din închisoare în închisoare, ar putea dura ani de zile. Imperiul are mai multe închisori decât au banthele căpuşe. Avem nevoie să ne infiltrăm.

Trever îi observă pe Curran şi Keets intrând tăcuți în cameră. Curran părea mai puternic, părul său lucios fiind acum netezit şi tras înapoi prin inelul gros de metal. Fața lui mică şi blănoasă era alertă. Keets avea un bandaj cu bacta pe o parte şi tresări când se aşeză pe un scaun.

— Este timpul pentru expunere, spuse Dex.

Se uită la Oryon, Keets şi Curran.

— Am pierdut prieteni buni în această zi, continuă el. Ceilalți *Şterşi* au intrat din nou în subteran. Am un loc dulce aici şi sunteți bineveniți să îl împărțim. Ar fi în siguranță, vă garantez asta, cel puțin până când Imperiul va avea chef să ne caute. Atunci vom găsi un alt loc. Dar... Dex făcu o pauză. Este timpul să ne alăturăm luptei, prieteni. Să lupți înseamnă că trebuie să rişti să te expui. Trebuie să ieşim la suprafață.

Curran aprobă din cap.

— Şi eu mă gândeam la acelaşi lucru.

— Încă mai am contactele mele în Senat, spuse Keets.

— Şi sunt câțiva chiar şi în corpul ofițerilor Armatei Imperiale cărora nu le place unde se află, adăugă Oryon. S-ar putea să vorbească.

— Am şi eu prieteni pe care îi pot întreba, spuse Dex. Dacă facem asta, am putea atrage atenția Inchizitorilor. Vor veni să ne caute, fără îndoială.

Ceilalți aprobară din cap. Ar fi acceptat acest risc.

— Dar de ce? îi întrebă Trever. Abia îl cunoaşteți pe Ferus. L-ați întâlnit abia acum câteva zile.

— Nu contează, spuse Dex. Acum suntem cu toţii soldaţi în aceeaşi luptă. Vom risca tot ce este nevoie pentru ai noştri.

Trever se uită la Dex cu recunoştinţă. Ştia că Ferus va fi mişcat de ajutorul lor. Spera doar ca Jediul să trăiască suficient de mult ca să vadă toate astea.

Capitolul 8

În acea noapte, uşa celulei lui Ferus se deschise şi gardienii aruncară un corp înăuntru. Ferus se ridică, sprijinindu-se pe coate. Uşa alunecă şi Clive se desfăşură din poziția sa încolăcită, apoi îşi şterse praful de pe salopeta murdară a închisorii.

— Nu ştiu de ce au trebuit să facă asta, spuse el.

— Cum ai reuşit? şopti Ferus.

— Regimul ăsta are o logică înfiorătoare, răspunse Clive pe un ton scăzut, aşezându-se lângă Ferus.

Trecuseră cel puțin doi ani de când Ferus îl văzuse ultima. Era mai slab, iar părul său negru şi gros era tuns pe lângă cap. Ochii lui albaştri aveau pete întunecate sub ei. Dar aici păreau cu toții mai bătrâni.

— Când conduci prin frică, toată lumea se teme de tine, spuse Clive, întinzându-se pe spate şi încrucişându-şi o gleznă peste genunchi. Acest lucru poate avea avantajele sale. Evident. Adică, ei controlează galaxia, nu? Dar asta poate oferi oportunități pentru indivizi ca mine. Prin urmare: e un tip în secțiunea de prelucrare a datelor – nu un Imperial, ci un civil cu o slujbă. A avut o mică problemă cu programul său şi l-am văzut transpirând. Dacă o dai în bară la locul de muncă aici, primeşti o cizmă în față şi un transfer într-un loc mai rău. Nu-i aşa că asta îți dă fiori? Aşa că i-am reparat-o pe furiş, iar el mi-a făcut o favoare. Asta-i tot.

— Deci, pentru ce te-au băgat aici? întrebă Ferus.

Clive îşi întinse picioarele.

— Stăteam ascuns sub una dintre excelentele tale identități false – apropo, îți mulțumesc că nu m-ai acuzat niciodată – când am văzut o oportunitate pe care nu puteam să o ratez.

— Nu-mi spune. Un pic de spionaj? Un mic furt al unui secret industrial?

Clive zâmbi.

— Ceva de genul ăsta. În clipa următoare, am fost arestat. M-au aruncat la perete şi mi-au pus cătuşele de electroşocuri. Mi-au cercetat actele de identitate şi cumva, într-o explozie de eficiență neobişnuită, au descoperit cine eram. Ăsta a fost actul trei al acestei opere spațiale, amice. Odată ce mi-au aflat numele real, m-au prins. Am intrat în fierbere. Era sfârşitul.

Dar nu fusese sfârşitul. Ferus ştia destule despre Clive ca să ştie asta. Îl întâlnise pe Flax înainte de Războiul Clonelor, când încă îşi conducea afacerea, Olin/Lands. El şi partenerul său, Roan, îşi ofereau serviciile denunțătorilor, ființe care expuneau corupția şi apoi constatau că legea nu-i proteja. Roan şi Ferus creau identități noi pentru denunțători şi familiile lor şi, de asemenea, ofereau protecție în timp ce aceştia se stabileau pe lumi noi. Clive nu avusese nevoie de protecția lor – îşi perfecționase propriul stil de apărare, cu abilități uimitoare pe care Ferus nu le văzuse niciodată în afara Templului. Folosindu-şi abilitățile de muzician, de multe ori trecuse neobservat prin baruri sau petreceri în timp ce aduna informații sau le fura. *Era un mod de viață*, spunea el cu o ridicare din umeri. Odată cu începerea Războiului Clonelor, şi-a văzut abilitățile ca fiind vandabile. Ferus s-a gândit la el imediat după ce a fost pus la conducerea unei operațiuni pe planeta Jabor. Îl recrutase pe Clive şi îl trimisese sub

acoperire la o bază Separatistă pentru a lucra ca agent dublu. Ca rezultat, Ferus reuşise să distrugă o rețea de spionaj Separatistă care opera în toată zona Inelului Mijlociu. Nu câştigase războiul, dar salvase vieți. Dacă ar fi existat cineva în galaxie pe care l-ar fi vrut să-i asigure spatele – cu excepția lui Roan sau Obi-Wan – acela era Clive Flax.

— Deci, care este planul? întrebă Ferus.

— Ce plan?

— Planul de evadare. Ştiu că ai unul.

— Ai dreptate, recunoscu Clive cu lejeritate. Am nevoie doar de un complice. Galaxia mi-a zâmbit în ziua în care ți-am văzut mutra urâtă aici. De aceea te-am ținut în viață.

— Vrei să spui că mi-ai salvat viața doar ca să mă poți folosi?

— Bineînțeles, amice. Ştii că mă gândesc doar la mine însumi.

Clive îi zâmbi.

— Spune-mi planul, spuse Ferus. Nu-mi pasă care este – mă bag şi eu.

— Am furat lucruri de luni de zile, spuse Clive.

Băgă mâna în salopetă şi întinse mai multe obiecte pe podeaua tare. Ferus se uită la ele cu duioşie. O servocheie. O lingură. Un bolț limitator pentru droizi. O mână de resturi de durotel.

— Cu asta ai de gând să evadezi din închisoare?

Clive luă una dintre bucățele.

— Vezi asta? Dacă pui un obiect mic într-o piesă de echipament în modul potrivit, o poți dezactiva. Dacă dezactivezi ceva, ai o diversiune. Câteodată, asta e tot ce ai nevoie. Înlocui bucata de metal cu ceva asemănător. În plus, am avut şi un datapad, dar a trebuit să îl folosesc pentru a-ți salva gâtul. Nava de transport vine mâine după noua încărcătură. Te bagi sau nu?

Ferus mai aruncă o privire la grupul pestriț de obiecte. Sigur, nu păreau cine ştie ce. Dar Clive tocmai îi salvase viața cu un datapad.

— Mă bag, spuse el.

Capitolul 9

Malorum stătea în cabina de pilotaj a navei sale private pe una dintre platformele de aterizare de pe Polis Massa. În creierul lui erau prea multe fapte fără legătură între ele. Era obişnuit să catalogheze faptele şi să ajungă rapid la concluzii – atât de deştept era – dar acum nu simțea decât confuzie. Ura confuzia.

Gândeşte, îşi spuse lui însuşi cu nerăbdare.

Bănuise că Senatoarea Amidala fusese tratată aici, dar nu reuşise să găsească nicio dovadă în acest sens. Unul dintre cei mai buni agenți ai săi, Sancor, fusese ucis aici. Potrivit şefului operațional al centrului medical, Maneeli Tuun, Sancor căzuse *din greşeală* de pe o platformă de observație şi aterizase pe nişte instrumente chirurgicale ascuțite mortal.

Accident! Îl luau de prost?

O sursă îi spusese că un Jedi fusese cel care dusese trupul Amidalei pe Naboo. Bineînțeles că galaxia credea că Jedii o uciseseră pe Amidala, dar Malorum ştia că era o minciună fabricată pentru a-i defăima pe Jedi. Nu-i păsa de asta. Îi păsa doar de ceea ce se întâmplase cu adevărat, pentru că era o informație pe care Darth Vader nu o avea. Şi orice informație pe care nu o avea Vader, putea fi folosită împotriva lui.

Înmormântarea...

Malorum bătu cu degetele în panoul de instrumente al carlingii. Funeraliile fuseseră organizate în grabă. Pentru un popor atât de ceremonios, poate că fusese prea în grabă.

Se aplecă spre computerul navigațional. Stabili un curs spre Naboo. Munca lui aici era terminată. Nu găsise nimic.

Instinctul îi spunea că răspunsurile se aflau acolo, nu la Ferus Olin. Va cere un ordin de executare. Galaxia va avea un simpatizant al Jedilor mai puțin.

Asta nu putea fi decât o îmbunătățire.

Capitolul 10

Trever mergea pe culoarul unui depozit, printre blocuri uriaşe de gunoaie. Mirosul era copleşitor. Putea vedea viermii albi şi graşi, lungi cât braţul său, strecurându-se printre deşeuri. Muncitori din mai multe specii munceau fără oprire, împingând gunoiul într-o maşină care îl curăţa şi îl igieniza. Purtau măşti de protecţie şi mănuşi, dar Trever nu-şi putea imagina că îi ajutau cu mirosul sau cu atingerea gunoiului.

— Ţi-am spus că vei regreta că ai venit cu noi, îi spuse Keets.

— Nu e aşa de rău, spuse Trever. Ar fi trebuit să vezi dormitorul fratelui meu.

Gluma îi scăpase înainte să o poată opri. Keets îi aruncă o privire rapidă şi atentă. Nu-şi menţionase familia până atunci. Nu-şi menţionase niciodată familia. Vieţile lor, morţile lor, erau treaba lui. Ura să se gândească la ele. Încerca să nu o facă. Era greu să provii dintr-o familie de eroi şi martiri. Mama, tatăl şi fratele său luptaseră cu toţii împotriva Imperiului. Cu toţii fuseseră ucişi. El nu intenţiona să sfârşească la fel ca ei, dacă se putea abţine.

Simţea în Keets mâncărimea de a pune o altă întrebare – era jurnalist, la urma urmei – dar Keets nu spuse nimic, ci doar continuă să conducă grupul pe culoarul dintre clădiri, spre prietenul pe care îl numise Davis Joness. Keets îl pusese pe Trever la curent cu trecutul lui, în timp ce luau un autobuz aerian cale de cincizeci de niveluri în jos. Davis Joness fusese un influent şi puternic administrator al Coruscantului. Rămăsese neutru în timpul Războiului Clonelor, dar nu-şi putuse ascunde dezgustul faţă de noile reglementări ale Imperiului. Într-o zi, intrase în conflict cu noua conducere Imperială şi fusese mutat imediat la gunoi. Îl găsiră la capătul liniei, folosind o lopată pentru a ridica bucăţile de gunoi care căzuseră din grămezi. Purta o bandană portocalie strălucitoare în jurul capului şi cizme până la coapse. Sprâncenele i se ridicară peste masca de pe faţă când îl văzu pe Keets.

— Ai venit să mă ajuţi? întrebă el.

— Cred că mă voi abţine.

— Ai dispărut.

— M-am gândit că ar putea fi o idee bună la momentul respectiv.

— De ce te-ai întors?

— Povestea obişnuită. Mi-a fost dor de toate astea.

Keets îşi ridică braţele pentru a cuprinde turnurile de gunoi.

— Haide – nu putem vorbi aici, sunt spioni peste tot.

Davis îşi dădu jos mănuşile şi le aruncă pe un morman de gunoi împuţit.

Îl urmară printr-o uşă verde spre o curte exterioară. Trever inspiră adânc aerul mai proaspăt, încercând să nu fie evident. Din păcate, Davis mirosea aproape la fel de urât ca şi gunoiul pe care îl manevrase. Nu exista aer proaspăt în vecinătatea lui.

Davis observă când Trever se îndepărtă uşor de el.

— Risc profesional, spuse el. Cu un oftat, se aşeză pe un con de permacretă răsturnat, care servea drept scaun. Mă bucur oricum să văd o faţă din vremurile de altădată, spuse el.

— Mi-ai dat nişte sfaturi grozave în trecut, spuse Keets. Mai eşti la curent cu

treburile?

— Sigur, încă îmi țin degetele pe pulsul şmecheriilor Senatoriale, spuse Davis cu o jumătate de zâmbet. Pur şi simplu nu mă pot abține. Este o distracție să îi urmăresc pe Senatori dezbătând câți metri lățime ar trebui să aibă steagul Coruscantului în timp ce Împăratul plănuieşte mai multă moarte şi distrugere.

— Deci, spune-mi: unde îi trimit pe deținuții politici? Pe cei mai răi dintre cei mai răi?

— Nu vrei să spui cei mai buni dintre cei mai buni?

Keets îşi înclină capul, acceptând ideea.

— Am auzit despre o lume închisoare nouă. Dontamo. Un lagăr de muncă. Cei mai de elită prizonieri sunt trimişi acolo. Dacă cunoşti pe cineva care ajunge între zidurile sale, uită de el. Toată lumea munceşte şi toată lumea moare.

Trever îşi încleştă mâinile la spate şi strânse, încercând să-şi distragă atenția pentru a nu accepta cele spuse.

— Nu este sigur aici, îi spus Davis lui Keets, uitându-se brusc în jur. Ar fi bine să pleci. Sunt cel puțin trei lucrători aici care transmit informații. Aceştia sunt cei despre care ştiu eu. Imaginea ta a fost luată în momentul în care ai intrat; o vor trece prin scanerele de securitate dacă le dă pontul vreunul dintre lucrători, ceea ce se va întâmpla.

— Malorum mă urăşte deja, spuse Keets. Mă îndoiesc că se poate şi mai rău.

— Ei bine, ai noroc. Deocamdată este pe Naboo, sau cel puțin aşa am auzit. Dar oricum ar fi bine să dispari.

Keets se întoarse să plece. Apoi se întoarse din nou.

— Tu de ce rămâi?

— Am fost exclus din toate profesiile, cu excepția ăsteia. Am copii. Îşi strânse degetele în pumni şi se holbă la ele, cu ochii injectați de sânge, cu fața roşie de la expunerea la toxinele din gunoi. Ce altceva pot să fac?

* * *

Când Trever şi Keets se întoarseră, Oryon şi Curran vorbeau cu Dex. Solace studia o hartă holografică.

— Am lucrat cu un contact în controlul aerian, spuse Oryon. O navă a părăsit ieri platforma de aterizare a unei închisori de înaltă securitate din Coruscant. Se îndrepta spre sistemul Radiant Unu.

— Am citit hărțile stelare, spuse Dex. Putem restrânge căutarea la aproximativ cincisprezece închisori. Radiant Unu este un sistem mare, mult dincolo de Nucleu.

— Încercăm teorii ale probabilităților, sortându-le în funcție de importanță pentru a şti de unde să începem, adăugă Curran.

Trever se uită la Keets. Deja căutaseră Dontamo pe hărțile stelare. Era pe Radiant Unu. Aceasta era confirmarea de care aveau nevoie.

— Nu mai trebuie să căutați, le spuse Keets celorlalți. Ştim unde e. Se îndreptă spre harta stelară şi arătă cu degetul. Aici.

— Mai este ceva ce ar trebui să ştiți, spuse Dex cu reticență. A fost emis un ordin de execuție pentru Ferus.

Liniştea umplu brusc camera. Trever închise ochii în timp ce-i simțea cum îi ardeau. *Nu din nou. Nu din nou. Nu din nou.* Nu voia să moară de mâna Imperiului încă

cineva la care ținea.

— Nu, spuse el cu furie, surprins că vorbise cu voce tare. Vom ajunge acolo la timp.

— Pot să ajung în jumătate de zi, spuse Solace.

— Venim cu tine, spuseră în acelaşi timp Oryon şi Curran.

Solace se uită la ei, surprinsă.

— Mergem până la capăt, spuse Keets.

— Este aşa cum a spus Dex, zise Oryon. E timpul să ne alăturăm luptei.

Capitolul 11

Planul era simplu. Partea dificilă era să-l pună în aplicare.

Ferus zăcea treaz în întuneric, revăzând ceea ce schițase Clive, în timp ce Clive însuşi dormea într-un colț, sforăind puternic. Odată ajunşi la fabrică, Clive avea să dezactiveze o maşină de încărcare care transporta cutiile uriaşe din duroțel pe nava de transport. Plănuia pur şi simplu să dezactiveze sistemul de numărare. Faptul că se jura că o va putea face cu o linguriță era suficient pentru a-i da coşmaruri lui Ferus, aşa că alese să nu se gândească la asta.

— Inventarul, spusese Clive, explicându-şi planul. Dacă le încurci procedurile de inventariere, o iau razna. Ştiu că sunt răspunzători în fața vreunui Mare Moff *Cap-Pătrat* de la capătul liniei, deci trebuie să fie precişi. Aşa că lăzile sunt încărcate, dar nu sunt numărate. Asta înseamnă că vor trebui să facă o numărătoare manuală. Ceea ce înseamnă că vor deschide uşile de la compartimentul de transport şi asta ne va da şansa dorită. După ce te ocupi de gardianul principal şi îi iei arma...

— Cum o să fac asta?

— Te vei gândi la ceva. Ceilalți gardieni vor verifica maşina de încărcare şi vor supraveghea prizonierii, pentru că atunci când ceva nu merge bine, se tem că se va revolta toată lumea.

— Aşa că îl elimin pe gardian...

— Până atunci, voi fi în poziția de a opri complet încărcătorul. Apoi tu şi cu mine vom urca la bord folosind uşile de acces, vom ajunge în cabina de pilotaj, îi vom da afară pe piloți şi vom decola.

— Se pare că există o serie de găuri în acest plan.

— Ei bine, nimic nu este perfect.

Ferus se gândea acum la conversație, în timp ce stătea întins pe spate. Avea încredere în Clive, avea încredere în instinctele sale – şi avea încredere, de asemenea, că dacă nu profita de acea oportunitate, ar fi fost mort. Închise ochii, dar nu adormi.

Chiar înainte de răsărit, auzi cizmele de afară. Era prea devreme pentru a da drumul la prizonieri pentru ziua de muncă.

Putu vedea strălucirea din ochii lui Clive. Era treaz, ascultând.

— Asta nu poate fi bine, şopti Clive.

Cizmele se opriră în fața uşii. Clive se mişcă repede. Se aruncă prin celulă şi îl lovi pe Ferus chiar în momentul în care uşa se deschise şi luminile se aprinseră brusc în încercarea de a-i orbi.

— Mi-a furat cizmele! strigă Clive sălbatic.

— Nu mai contează acum, zâmbi gardianul.

Ferus fu ridicat şi aruncat într-un cărucior de transport, o cutie mică, cu încuietoare, pe care o foloseau pentru a muta deținuții... spre blocul de execuție.

Îi expirase timpul.

Capacul se închise şi se blocă. În câteva secunde, îl scoaseră afară. Strângea în degete bolțul limitator – cel pe care Clive i-l dăduse când se prefăcuse că-l atacă. Habar n-avea ce să facă cu el. Nu prea era o armă. Dar era ceva.

Ferus fu aruncat într-o celulă. Ordinul de execuție îi fu citit cu voce tare.

Din ordinul... Crime împotriva regimului Imperial...

Nu conta. Uşa se închise în spatele gardienilor. Era o celulă mică, cu pereți groşi din duroțel. Nu era loc să te întinzi şi abia dacă aveai loc să stai jos. Nu exista nicio fereastră, niciun scaun. Nu era nimic aici în afară de timp, şi mai era foarte puțin.

Apucă bolțul în pumn. Nu putea să evadeze de aici cu un bolț. Clive ştia asta. Dar când vor veni după el, când îl vor duce în camera de execuție, atunci poate că îl va putea folosi. Dacă pui un obiect mic într-un echipament, în modul potrivit, îl poți dezactiva. Dacă dezactivezi ceva, ai o distragere a atenției. Câteodată e tot ce ai nevoie.

Per total, ar fi preferat să aibă o sabie de lumină.

Deja îi auzea venind. Nu te lăsau să stai mult timp. Încă mai avea Forța. Era aici, chiar şi pe acea planetă împuțită şi sumbră, chiar şi în acea cuşcă întunecată. Era în el şi în jurul lui şi putea să o acceseze oricând dorea. Se ridică în picioare.

Azi, fie va muri, fie va scăpa. Va fi alegerea lui. Nu a lor.

Uşa alunecă şi se deschise. Erau şase soldați. Unul dintre ei era ofițerul, consultând un datapad ataşat la încheietura mâinii.

— Ferus Olin, criminal de pe planeta Bellassa. Scanare de retină. Ținu un scaner la ochiul lui Ferus. Identificare confirmată.

Îl împinseră într-o altă încăpere, mai mare, cu mai multe scaune cu legături care erau prinse de tavan şi care se desfăşurau ca nişte lanțuri letale. În colț era un droid medical. *Deci va fi o injecție letală.*

Îl împinseră pe lângă droid, iar el palmă bolțul limitator în timp ce trecea. Speră că gărzile vor continua să-l împingă, şi aşa se şi întâmplă, căci îl împinseră mai departe cu puştile blaster. Se agăță de droidul medical.

— Jos!

Soldatul îi trânti patul puştii în umăr. Durerea iradie în josul brațului lui Ferus, dar nu conta. Reuşise să strecoare bolțul pe droid.

Îl duseră spre scaun, apoi îl trântiră în el.

— Pregătiți injecția, spuse ofițerul.

Droidul nu se mişcă.

— Pregătiți injecția! se răsti ofițerul.

— Limitat, răspunse droidul în mod succint.

— Ce?

Ofițerul se întoarse. Era momentul pe care Ferus îl aştepta. Cu o lovitură de picior, trimise un soldat în altul; un cot îl trimise pe al treilea învârtindu-se. Forța vibră în jurul lui în timp ce sărea peste grămadă, înhățând două blastere pe drum. Se răsuci în aer, se ținu nemişcat pentru o clipă ca să distrugă droidul, apoi ateriză. Plonjă departe de focurile de armă şi folosi impulsul pentru a se rostogoli ca o minge, doborând restul soldaților. În timp ce se ridica, luă un card de securitate de la centura de serviciu a unui soldat.

Ofițerul îl înfruntă, cu blasterul în mână. Ferus îşi ținti blasterele. Niciunul dintre ei nu se mişcă. Ofițerul trase. Ferus profitase deja de clipa de răgaz şi sărise. Trase în sus, spre tavan. Bolțurile care țineau legăturile scaunului pe poziție cedară. Cablurile de fixare căzură pe podea. Îl înfăşură pe ofițer în ele şi fugi. Pentru că fusese în cutia de imobilizare, nu era sigur unde anume se afla în complexul închisorii. Va trebui să găsească fabrica. Nu era sigur dacă Clive reuşise să dezactiveze încărcătorul, dar trebuia să presupună că planul se desfăşura în grafic. Clive îl aştepta să apară. Dacă nu o făcea, nu avea nicio îndoială că ar fi plecat fără el... dacă ar fi putut.

Ferus alergă pe holuri. Trebuia să existe o altă intrare în fabrică, una pe care să o folosească gărzile. O găsi. Uşile masive se deschiseră cu o simplă trecere a cardului peste senzor. Zgomotul fabricii îi asaltă urechile. Se bucura să părăsească acest loc.

Se ascunse în spatele unei maşini. Şirul de deţinuţi îşi ţineau feţele îndreptate spre munca lor. Un paznic patrula – înainte şi înapoi, înainte şi înapoi. Ferus nu văzu nicio întrerupere a rutinei. În depărtare, se vedea cargobotul de transport, în timp ce o rampă transportoare rostogolea ladă după ladă înăuntru. Apoi auzi pocnetul unui transmiţător şi văzu un ofiţer mergând rapid pe culoar, spre cargobot. Un alt ofiţer se grăbea din direcţia opusă. Ferus era acoperit de zgomotul maşinilor şi de rutina obişnuită a paznicilor care patrulau. În timp ce gardianul era cu spatele la el, se repezi înainte şi îl doborî pe primul ofiţer. Ofiţerul îşi sparse capul de maşini şi rămase inconştient. Ţinându-şi capul plecat, Ferus trecu în fugă pe lângă turbinele zgomotoase care ştanţau duroţelul în foi şi le modelau în angrenaje. În timp ce alerga, luă un pumn de unelte. Prizonierii îl observaseră deja, dar nu spuseră nimic. Dacă unul dintre ei avea de gând să evadeze, avea să reuşească sau să nu reuşească. Ei nu-l vor ajuta şi nici nu-l vor împiedica. Dar le simţea interesul avid faţă de progresul său şi convingerea că va eşua.

Uşile compartimentului erau acum deschise, iar ofiţerul secund urca pe rampă, gata să facă numărătoarea manuală. Fără îndoială, îşi aştepta colegul ofiţer în orice moment. Aveau timp limitat pentru a o face. În momentul în care nu ar fi putut să îl contacteze pe ofiţer prin comunicator, ar fi devenit suspicios.

— Era şi timpul să apari.

Clive era acum lângă el.

— Blastere.

Ferus rosti cuvântul nu ca pe o nevoie, ci ca pe un avertisment.

— Ce...

Ferus simţi un val în Forţă, avertizându-l. Îl împinse pe Clive la pământ în timp ce focurile de blastere explodau deasupra lor. Loviră o maşină de ştanţat, făcând să sară metalul topit din ea.

— Am fost reperaţi, spuse Ferus.

— Chiar crezi?

O luară la fugă pe rampă, făcând zigzaguri pentru a evita focul gărzilor din spatele lor. Trupele de şoc apărură şi urcară pe rampă. Clive folosi un vechi truc, aruncând pumnul de unelte pe rampă. Trupele alunecară şi căzură. Cu o împingere a Forţei, Ferus le dădu un impuls suplimentar, trimiţându-i înapoi pe podeaua fabricii.

Clive îi aruncă o privire surprinsă, dar nu avu timp de întrebări. Aruncă lingura spre singurul ofiţer Imperial, lovindu-l drept în centrul frunţii cu o asemenea forţă încât ochii ofiţerului se dădură peste cap şi se prăbuşi grămadă.

Ferus închise rapid uşile compartimentului.

— Cockpit, spuse Clive. Acum vor veni după noi cu artileria grea.

— Pâna acum nu a fost artileria grea?

Se repezi spre cabina de pilotaj şi intră pe uşă. Doi piloţi de cargobot se ridicară de unde stăteau tolăniţi cu un ochi pe panoul de navigaţie. Văzură blasterul din mâna lui Ferus şi privirea hotărâtă din ochii lui Clive şi ridicară imediat mâinile.

— Eu nu vreau să am niciun amestec în asta, spuse unul dintre ei.

— Nici eu, spuse celălalt.

— Uşa e pe acolo, spuse Clive.

Apăsă cu pumnul pe butonul rampei cabinei. Piloții se catapultară afară, sărind de pe rampă înainte ca aceasta să atingă podeaua. Clive apăsă din nou butonul de control al rampei în timp ce Ferus pornea motoarele, iar nava cargobot zbură spre cer.

Închisoarea deveni o pată gri în mijlocul junglei. Şi apoi, primele nave de luptă începură să se ridice de pe platforma de aterizare de dedesubt.

— Chiar trebuie să fie atât de rapide? murmură Clive.

— Care este situația sistemului nostru de arme? întrebă Ferus, forțând viteza.

Clive urmări citirile computerului.

— Uh, nu prea bine. Avem câteva tunuri laser de putere mică.

— Şi?

— Asta e tot.

— Asta e tot?

— Asta e tot.

Ferus aruncă o privire rapidă spre computerul navigațional. Navele Imperiale de luptă câştigau teren. Cargobotul era vechi şi lent. Armele sale erau rudimentare. Puteau să se joace de-a v-ați ascunselea, dar nu existau asteroizi prin apropiere şi, oricum, ar fi fost ca şi cum ar fi ascuns un Wookiee în spatele unei crenguțe.

— Nu am ajuns atât de departe pentru a fi transformați în praf spațial, spuse Clive cu ferocitate.

Dar priviră amândoi navele şi ştiură că erau condamnați.

Capitolul 12

La început, Trever şi ceilalţi păstrară legătura, dar pe măsură ce se apropiau de planeta Dontamo, păstrară tăcerea. Chiar dacă ar fi criptat comunicaţiile, nu voiau ca cercetaşii Imperiali să detecteze ceva. Dex le făcuse o favoare majoră şi îi echipase cu două nave spaţiale mici. Fuseseră folosite în Războiul Clonelor şi fuzelajele lor erau lovite şi marcate de urmele unor mici coliziuni de asteroizi şi de focuri de arme. Dar motoarele fuseseră modificate şi hipermotoarele revizuite. Trever, Keets şi Solace se aflau într-o navă de luptă ARC-170 modificată, Oryon şi Curran într-o navă de luptă Jedi revizuită.

Planul lor nu era prea bun, în opinia lui Trever, dar nu aveau de ales. Trebuiau pur şi simplu să aterizeze şi să vadă ce găseau. Nu era timp pentru a obţine specificaţiile închisorii, nu era timp pentru supraveghere. Dacă fusese emis un ordin de execuţie, micul grup de combatanţi trebuia să se mişte cât mai repede posibil şi să-şi încerce norocul. Trever îşi ţinea ochii pe computerul navigaţional. Oryon îi spusese că se făceau adesea inspecţii de rutină în spaţiul din jurul lumilor închisoare. Fiecare nerv din el striga să se ducă şi să-l găsească pe Ferus.

Dintr-o dată, se aplecă în faţă.

— Se întâmplă ceva. Priviţi. Arătă spre punctele de pe calculator. O navă este urmărită.

— Un cargobot, după cum arată. Solace apăsă câteva taste. Iar alea sunt nave de luptă.

— Nave Imperiale de luptă care urmăresc un alt cargobot? De ce?

— Nu e problema noastră. Ar putea fi o veste bună pentru noi, spuse Solace. Vor fi distraşi de ceea ce se întâmplă, iar noi putem...

Se opri brusc.

— Ce este?

Faţa lui Solace devenise brusc calmă şi crispată, ceva cu care Trever devenise familiarizat.

— Forţa. Ceva... e ceva... Se uită fix la ecran. Ferus este pe nava aceea. Întinse mâna spre unitatea de comunicaţii. Oryon, răspunde. Nava pe coordonatele XYZ 1138, 1999, 2300...

— O vedem.

— Ţinta noastră se află pe acea navă. Şi la comenzi, din câte se pare.

— Atunci ar putea avea nevoie de ajutor. Să mergem.

Trever fu trântit brusc înapoi în scaunul său când Solace puse nava de vânătoare în picaj.

— Te-am avertizat să te ţii bine? strigă ea peste zgomotul motoarelor.

Trever se simţi lipit de scaun. Văzuse abilităţile de pilotaj ale lui Solace, navigând la limită prin spaţiile înguste, aşa cum era traficul aerian al Coruscantului. Dar ăsta era un zbor de luptă – rapid, periculos. Ar fi putut simţi chiar şi o senzaţie înălţătoare, dacă nu ar fi simţit că va muri în orice clipă.

— Va trebui să manevrezi tunurile laser, îi spuse Solace. Poţi s-o faci?

— Mă pricep destul de bine, spuse Trever, chiar dacă din punct de vedere tehnic

nu mai operase niciunul până atunci.

— Treci la treabă, spuse ea. Numai să nu-l loveşti pe Oryon.

Trever porni tunurile. Îşi întinse picioarele, păstrându-şi echilibrul, cu ochii la lunetă. Navele de vânătoare Imperiale trăgeau asupra cargobotului. În comparație cu navele de vânătoare agile, cargobotul părea un tractor uriaş şi neîndemânatic, care străbătea spațiul. Navele de luptă nu-şi dăduseră seama că cei doi nou-veniți reprezentau o amenințare. Nu încă. Ar putea trage câteva salve clare înainte să se prindă. Trever se pregăti să tragă. Aproape că era în raza de acțiune. Aproape... aproape... aproape... Apăsă pe activator – şi fu răsplătit cu o explozie de fum de la una dintre navele de luptă.

— Bună treabă! strigă Solace. Lasă-mă să mă apropii. Vor fi pe noi de-acum.

Trever descoperi rapid că a trage asupra unei nave de luptă era mult mai dificil atunci când navele erau angajate în manevre evazive... şi trăgeau înapoi spre el.

Spațiul erupse brusc în foc. Avea denivelări şi coame, şi văi, şi curenți care loveau, şi pe care Solace le străbătea cu uşurință, cu o mână pe manşă şi cu cealaltă pe comenzile propriului armament. Oryon se învârtea în jurul navelor de luptă, împroşcându-i cu foc şi încercând să rămână între ei şi cargobot. Dintr-o dată, vocea lui Ferus apăru pe frecvența lor.

— Oricine ați fi, vă mulțumesc! strigă el.

— Noi suntem, scumpule. Îți păzim spatele ca de obicei, spuse vocea lui Keets.

— Mă bucur să vă văd! Vă rămân dator.

— Ne datorezi o grămadă! strigă Trever de la armament.

Loviturile neîntrerupte ale tunurilor lui Oryon atinseră o navă de luptă, care scăpă de sub control. Acum mai rămăseseră doar două, iar Solace şi Oryon se dovediră a fi cei mai buni piloți, manevrându-şi navele în aşa fel încât să blocheze navele de luptă şi apoi să le distrugă. Focul le izbucni pe aripi şi pe fuzelaj, iar ele coborâră spre lumea închisoare. Cargobotul lui Ferus făcu un cerc leneş în jurul lor.

— Ce zici de un punct de întâlnire?

Solace trecu în revistă posibilitățile.

— Ce zici de Alba-16? Nu e departe, iar Imperiul nu are o prezență reală acolo.

— Şi are o cantină grozavă! zise o voce necunoscută prin unitatea de comunicații.

— Tu cine eşti? întrebă Oryon.

Trever simți cum îi creşte inima când îl auzi pe Ferus râzând. Îi plăcea să-l audă râzând. Nu se putu abține să nu simtă că totul va fi bine.

— Nu întreba, spuse Ferus.

* * *

Abia când Alba-16 fu aproape, Clive aduse în discuție ceea ce văzuse. Stătea în scaunul copilotului, cu cizmele pe consolă, aplecat pe spate cât de mult îi permitea scaunul.

— Întotdeauna am crezut că e ceva ciudat la tine, dar niciodată nu mi-am imaginat că eşti Jedi, spuse el.

— Nu am fost niciodată Jedi, îl corectă Ferus. Am plecat de la ei când încă eram Padawan.

— N-am auzit niciodată de unul care să plece. E o întreagă poveste acolo, nu-i aşa? spuse Clive, dar nu ceru detalii. Ai fi putut să-mi spui. M-aş fi simțit un pic mai

liniştit în legătură cu factorul de probabilitate al evadării noastre. Aşa cum a fost, am crezut cu siguranță că vom muri.

— Abilitățile mele nu mai sunt la fel de ascuțite ca înainte. Şi nu aveam sabie. Nu am vrut să supraestimezi ce pot face.

— Ei bine, a fost o surpriză plăcută, amice. Te-ai descurcat bine.

— Nu trebuia să mă loveşti.

— Autenticitate, Maestre Ferus. Asta e cheia oricărei evadări.

Ferus ateriză nava în portul spațial Alba-16. În el se afla colecția obişnuită de nave de transport de marfă, precum şi câteva nave personale. Deoarece planeta nu avea o garnizoană Imperială, nu verifica nimeni sosirea navelor.

În spatele lui aterizară şi cele două nave de luptă. Solace deschise cupola de protecție a navei ei, iar un moment mai târziu Trever scoase capul afară. Sări pe aripă şi apoi pe sol, îndreptându-se spre Ferus. Dintr-o dată se opri, jenat. Ferus îi văzu mâinile atârnând. Ştia că dorea să-şi arate sentimentele, dar nu voia să o facă în public. Băiatul era un amestec atât de curios de emoție şi duritate.

Ferus fusese şi el cândva o persoană rigidă, dar nu mai era aşa. Îşi trecu un braț în jurul umerilor lui Trever şi îl îmbrățişă rapid şi aprig.

— Credeai că m-ai pierdut, nu-i aşa?

— Ai un fel de a face lucrurile la limită, spuse Trever.

Restul grupului se apropie.

— Fă-mi o favoare, îi spuse Keets lui Ferus. Încearcă să nu fii arestat din nou.

— El cine este? întrebă Solace, indicându-l pe Clive.

— Răspunsul viselor tale, scumpo, spuse Clive, trecându-şi un braț pe după al ei. Lasă-mă să-ți fac cinste cu un grog.

Într-o clipă, Solace scăpă din strânsoarea lui, îi răsuci unul dintre brațe la spate şi aduse mânerul sabiei de lumină în dreptul bărbiei lui.

— Ți-am spus că Solace a fost şi ea Jedi? întrebă Ferus.

Solace îi dădu drumul lui Clive, care îi zâmbi cu disconfort şi se îndreptară cu toții spre cantina zgomotoasă aflată în apropierea portului spațial. Muzica şi conversația le-ar fi acoperit cuvintele. Clive îşi frecă mâinile în timp ce privea mulțimea.

— Asta este cea mai frumoasă privelişte pe care am văzut-o vreodată.

Comandară băuturi şi mâncare, iar Clive mâncă pe săturate în timp ce Ferus punea grupul la curent cu ceea ce i se întâmplase. Îi povestiră despre atacul asupra lui Solace şi a adepților ei. Ferus fu îndurerat să descopere că Imperiul acționase atât de repede şi că ceilalți *Şterşi* fuseseră ucişi.

— Vestea bună este că ne-am reactivat cu toții rețelele de informații, zise Oryon. Am reuşit să aflăm unde vă țineau huliganii ăia Imperiali.

— Nu suntem pregătiți pentru o adevărată mişcare de rezistență – nu încă, spuse Keets. Dar putem vedea o zi în care am putea să ne conectăm cu alte planete.

Ferus văzu şi el asta. Ştia că erau la ani de zile distanță. Dar într-o zi, celulele de rezistență de pe fiecare planetă aveau să comunice între ele şi să formeze o rețea. Poate chiar o armată. Totul trebuia să înceapă de undeva.

Ferus aprobă din cap.

— Trebuie doar să începem. Iar Coruscantul este locul perfect pentru a începe. Senatul a fost întotdeauna plin de informatori, de ființe dornice de mită. Doar pentru că Împăratul a preluat conducerea nu înseamnă că nu mai este adevărat.

— Da, am mai auzit că Malorum se află pe Naboo într-o misiune ultrasecretă pe

care a pus-o la cale, spuse Keets. Aşa că nu trebuie să-ți faci griji pentru el pentru o vreme.

Naboo. Un semnal de alarmă se declanşă în mintea lui Ferus. *De ce? Obi-Wan mi-a spus să fiu atent la orice investigație privind moartea Senatoarei Amidala de Naboo. Înmormântarea ei a avut loc acolo, în oraşul Theed.* Încercă să minimalizeze importanța vizitei lui Malorum. Ar putea exista o mulțime de motive pentru care să meargă pe Naboo. Dar nu putea uita că Obi-Wan îi spusese că Malorum putea amenința viitorul galaxiei dacă i se permitea să-şi continue investigațiile. Pentru o clipă, simți un fior de supărare pe Obi-Wan. Maestrul Jedi stătea în exil, dându-i un ordin vag de a fi atent la ceva, fără să-i spună ce anume era în pericol. Ferus ar fi preferat o misiune clară şi precisă. Totuşi, nu putea ignora asta.

Se uită la persoanele aflate în jurul mesei. Va merge singur, desigur. Dar avea sentimentul că această colecție neobişnuită de luptători nu-l va lăsa. Nu era sigur cum se întâmplase sau de ce, dar aveau o legătură. Chiar şi cu Clive.

— Trebuie să mă duc pe Naboo, spuse Ferus.

Keets puse jos ulciorul de grog pe care era pe cale să-l toarne în pahare.

— Tocmai când începeam să mă relaxez, gemu el.

— Nu-ți cer să vii, spuse Ferus cu sinceritate. Dar eu trebuie să plec.

Simțea greutatea momentului în timp ce ei îi luau în considerare cuvintele. Clive trânti în jos furculița plină de mâncare.

— Locul ăsta chiar nu mai este ce a fost cândva, spuse el. Hai să mergem.

Capitolul 13

Naboo era o lume minunată. Theed era renumit în toată galaxia pentru minunile sale naturale. Căderile de apă menţineau aerul într-o stare de prospeţime constantă şi antrenantă. Florile şi viţa de vie se împleteau pe fiecare clădire graţioasă. Oamenii din Naboo erau cunoscuţi pentru căldura şi cordialitatea lor, pentru că iubeau pacea. Ei simţeau că exista o artă de a trăi, iar mâncarea, clădirile şi hainele lor indicau acest lucru. Era o lume frumoasă, ornamentată, iar Malorum voia să o transforme în praf spaţial. Oriunde se întorcea, era întâmpinat cu zâmbete şi plecăciuni. Când punea întrebări, era întâmpinat cu dorinţe serioase de a-l ajuta, cu încruntări grijulii, cu degete care pocneau pe tastele de date, cu revizuiri atente ale înregistrărilor.

Dar nu primea niciun răspuns. *Vai* şi *Din păcate*..., spuneau funcţionarii cu o ridicare neputincioasă din umeri. Era exasperant. Nimeni nu-l sfida, nimeni nu-l refuza, dar nimeni nu-i dădea ceea ce voia. De îndată ce credea că prindea ceva ferm, descoperea că nu era decât aer. Şi nu avea cum să-i ameninţe, căci păreau să coopereze pe deplin. De ce avea senzaţia că, pe la spatele lui, erau încântaţi să îi dejoace eforturile? Înţelegea de ce Împăratul decisese să trimită un batalion Imperial aici, în ciuda obiecţiilor Reginei Apailana. Nu interveniseră în guvernarea planetei, dar prezenţa lor era un memento necesar pentru a le reaminti cine era de fapt la conducere.

Preluaseră complet una dintre clădirile guvernamentale cu domuri graţioase din Theed, chiar lângă hangarul cel mare. Fusese o alegere inteligentă. Puteau să monitorizeze toate intrările şi ieşirile oficiale şi, de asemenea, să folosească hangarul pentru a depozita dispozitive explozive în cazul în care se răzvrătea poporul. Desigur, era strict împotriva regulilor Senatului, dar cine ar fi ştiut vreodată?

Malorum sperase că cetăţenii din Theed ar fi învăţat ceva din blocada Federaţiei Comerţului de acum câţiva ani. Că ar fi descoperit cât de vulnerabili erau. Faptul că ei câştigaseră acea încăierare anume, fusese doar un noroc. Dacă Împăratul ar fi deţinut controlul, ar fi fost înfrânţi şi distruşi.

Naboo era complet dependentă de restul galaxiei pentru materiile sale industriale. Nu aveau fabrici. Dacă Malorum ar fi fost la conducere, Naboo ar fi atacat lumile din jur, bogate în minerale şi industrie. Dar nu – ei continuau să facă vase de lut, picturi şi haine şi se lăsaseră în mod prostesc să rămână vulnerabili.

Malorum trecu pe lângă garnizoana Imperială, sperând că vederea ei îi va da o energie proaspătă. Vizitase locul unde fusese pregătit trupul Senatoarei Amidala pentru înmormântare. Nu primise nicio informaţie nouă... cu excepţia unui curs intensiv, de care nu avusese nevoie, în ritualurile funerare ale planetei Naboo. Se părea că bunicile erau desemnate să fie cele care îmbrăcau trupul şi îl pregăteau pentru *ultima călătorie*. Moartea lui Padme fusese înregistrată... dar asta era tot. Nu exista niciun indiciu despre cum murise, nimic care să-i dea de gândit. Obiceiurile de pe Naboo excludeau orice întrebare despre posibilul tată al copilului ei; familia avusese parte de intimitate. Nu exista niciun raport al medicului.

Paşii lui Malorum încetiniră. *Ce prostie. Desigur, dacă dosarele nu-i arătau ceea ce dorea, trebuia să meargă la sursă.* La bunicile lui Padme Amidala.

Una dintre probleme era că Naboo nu avea un anuar mondial. Cetăţenii nu

trebuiau să se înregistreze la guvern, lucru pe care ştia că Împăratul îl va schimba imediat ce va avea ocazia. Intimitatea era preţuită aici. În plus, toată lumea părea să cunoască pe toată lumea, printr-o reţea de clanuri şi familii. Dacă trebuia să ceri o adresă, era o dovadă că nu cunoşteai suficient de bine persoana respectivă pentru a o contacta. Era doar o mică problemă. Nu una insurmontabilă.

Malorum traversă spre clădirea care adăpostea Furnizorul de Esenţialitate Naboo, un nume tipic de blând pentru biroul care controla reţeaua electrică. Făcu o pauză chiar în cadrul uşii pentru a examina o holohartă mare de pe perete, o imagine grafică a generatorului principal de energie. Remarcă coridoarele cu porţi electron, pasarelele, podurile către zecile de nivele şi nucleul central adânc. Era impresionant. Naboo avea ceva expertiză tehnică până la urmă. Ar fi fost o lume excelentă de exploatat. Intră în biroul principal şi ceru să-l vadă pe director. Pe un ton obişnuit, i se spuse că biroul era pe cale să se închidă, dar că dacă se va întoarce mâine...

— Sunt un reprezentant personal al Împăratului Palpatine. Chemaţi-l acum, răbufni Malorum.

Abia aştepta să stoarcă informaţii de la aceşti nebuni, ca sucul dintr-un fruct muja. Funcţionarul se grăbi să-l conducă spre un birou interior. Malorum aşteptase, chiar sperând asta. Porni după el. Împinse uşa, aproape că trântindu-l pe om la podea. Directorul se ridică de la birou, cu gura căscată. Era în vârstă, părul cărunt ieşindu-i în smocuri peste urechi. Avea faţa şi ochii blânzi.

Malorum îl dispreţui imediat.

— Caut adresele bunicilor fostei Senatoare Padme Amidala.

— Senatoarea Amidala, din păcate, a decedat.

— Sunt, desigur, conştient de asta. Malorum lovi cu mâna în jos. Şi acest birou este conştient de asta! Eu sunt ochii şi urechile Împăratului însuşi. Spune-mi numele bunicilor ei. Ştiu că le cunoşti, aşa că nu-mi irosi timpul cu negări.

Bărbatul înghiţi în sec. Consultă rapid un registru lucrat manual.

— Winama Naberrie. Ryoo Thule.

— Dă-mi adresele lor.

— Winama Naberrie, din păcate, a murit înainte de bătălia de pe Naboo.

— Atunci, cealaltă adresă! răcni Malorum la om.

Nu-i plăcea să-şi piardă cumpătul – simţea că o pierdere a controlului era întotdeauna o greşeală, dar era provocat de orele întregi de evaziuni. Şi putea fi eficient. Spre surprinderea lui, bărbatul rămase nemişcat.

— Ah, ei bine, eu nu am această informaţie în sine, vedeţi dumneavoastră. Acesta este biroul Furnizorului de Esenţi...

Malorum se săturase de asta. Întotdeauna era la fel. Persoana îi spunea că într-adevăr nu avea capacitatea de a-l ajuta, menţinând în acelaşi timp o expresie de profundă îngrijorare, apoi repeta titlul său sau numele agenţiei, iar Malorum era dus de nas într-un mod serviabil şi politicos care nu-l ajuta cu nimic.

Îşi puse blasterul lângă obrazul bărbatului.

— Vezi ăsta?

Acum nu mai ţipa. Avea doar o voce liniştită care conţinea multă ameninţare.

Expresia bărbatului se transformă în frică.

— Da.

Încet, roti blasterul până când ţeava fu îndreptată spre biroul exterior.

— Voi lua acest blaster şi îi voi împuşca pe toţi cei din acest birou, în faţa ochilor

tăi, dacă nu-mi dai informațiile.

Bărbatul se uită la el. Incredulitatea se transformă în groază când îşi dădu seama că Malorum era perfect capabil să facă ceea ce spunea. Îşi plecă capul.

— Ryoo Thule locuieşte acum în Districtul Lacustru de pe Naboo, în vila familiei numită Varykino. În Golful Translucenței.

— Nu e o adresă prea bună.

Malorum împinse blasterul mai mult pe obrazul omului. Bărbatul îşi ridică capul. Ceva străluci acolo, o sfidare pe care Malorum decise că nu avea timp să o doboare. Naboo avea să înțeleagă, la fel ca toate lumile, cine era la conducere.

— Aşa facem noi lucrurile pe Naboo. Este singura direcție pe care v-o pot da.

Malorum voia să-l împuşte, dar în loc de asta, ieşi în fugă.

Avea ceea ce-i trebuia. Era plictisitor să fie nevoit să investigheze singur, dar nu putea avea încredere în nimeni altcineva. Trebuia să sape şi iar să sape până când găsea ceea ce voia. Ştia că Districtul Lacustru era izolat; avea nevoie de un mijloc de transport local. Totul pentru a vedea o bătrână care ar fi putut deține cheia a ceva ce el încă nu înțelegea.

Capitolul 14

Solace şi ceilalţi aterizară cu navele lor pe o platformă de la periferia oraşului Theed. Ştiau că Imperialii monitorizau hangarul. Clive era familiarizat cu Theed şi îi conduse pe străzi.

— Oamenii din Naboo nu sunt fani ai Imperiului, le spuse Clive. Îşi vor ţine gura. Urmaţi-mă doar. Cunosc bine Theed.

— Nu am nevoie de un tur al cantinelor, îi spuse Ferus suspicios.

Clive râse.

— Pot să-ţi arăt şi cantinele, amice. Dar hai să începem cu nişte contacte. Cunosc un fost Căpitan în armată care ne poate ajuta – Gregar Typho.

— Îl cunosc, spuse Keets. L-am intervievat de câteva ori. Senatoarea Amidala a avut încredere în el.

— Deschide drumul, spuse Ferus.

Căpitanul Typho se afla într-un birou de pe unul dintre bulevardele largi din Theed. Se ridică de la birou cam stângaci, în genul unui om activ care nu era obişnuit cu munca de birou. Avea un mic plasture pe un ochi şi purta o uniformă peste constituţia sa puternică. Îşi aminti imediat de Keets şi îl salută călduros pe Clive.

— Am auzit că erai în închisoare, spuse el.

— Nu eram înnebunit după cazare. Acesta este prietenul meu, Ferus Olin. Suntem cu toţii aici pentru a ajuta la localizarea unui Inchizitor pe nume Malorum.

Căpitanul Typho aprobă din cap.

— Ştim că este aici. Îi urmărim mişcările. A început în birourile batalionului Imperial – ştim că au pus la punct o reţea de spionaj aici. Îi ţinem sub supraveghere chiar dacă ei ne spionează pe noi. Au ocupat o clădire guvernamentală de lângă hangar. În ciuda legilor de pe Naboo, care interzic acest lucru, bănuim că depozitează în secret arme şi explozibili acolo.

Curran Caladian se încruntă.

— Asta e şi împotriva legilor Senatului. Credeţi că plănuiesc să preia conducerea guvernului?

Typho dădu din cap în mod sumbru.

— Este posibil. Au nave de asalt pe orbită. Au făcut deja asta cu lumi la fel de necooperante, sub pretextul de a *menţine ordinea în galaxie*.

— Le cunosc foarte bine tacticile, spuse Ferus. Au făcut-o pe Belassa, de unde vin eu.

— Am auzit despre asta, spuse Typho. Asta ne sperie cel mai mult. De aceea am stat cu ochii pe Malorum. Ştim cât de apropiat este de Împăratul Palpatine. Ceea ce este curios, este că nu pare să fie în misiune oficială. S-a întâlnit cu Regentul Imperial, bineînţeles, dar după aceea, a fost pe cont propriu şi a păstrat un profil scăzut.

— Deci, ce a pus la cale? întrebă Keets.

— Am primit rapoarte de la oficiali guvernamentali cum că ar investiga înmormântarea Senatoarei Amidala. Faţa i se întunecă. Şi eu am investigat moartea Senatoarei. Nu cred în rapoartele oficiale care spun că Jedii au ucis-o. Erau prietenii ei. Avea încredere absolută în ei; nu a crezut niciodată în zvonurile din timpul

Războiului Clonelor că ar abuza de puterea lor.

— Nu ştiu de ce este interesat Malorum, spuse Ferus. Ştiu doar că trebuie să fie oprit.

Typho aprobă din cap.

— Voi face tot ce pot ca să te ajut. De ce aveți nevoie?

— Ştii unde se află acum? întrebă Ferus.

— Nu mai este în Theed, răspunse Typho. Tocmai am primit veşti de la directorul de la *Esențiale*, care a spus că Malorum l-a forțat să dezvăluie locul unde se află bunica maternă a Senatoarei Amidala. Am încercat să o contactăm, dar trăieşte retrasă şi nu a răspuns la semnalele noastre de comunicare.

Ferus se ridică.

— Va trebui să ne îndrumați acolo. Dar mai întâi, trebuie să vorbesc cu Regina Apailana.

Ferus şi ceilalți fură conduşi în prezența Reginei în sala tronului din palat. Purta hainele ei ceremoniale ornamentate – albastru închis cu o coafură asortată. Fața îi era vopsită în alb, cu o tăietură roşie pe buza superioară, numită *Cicatricea Amintirii*. Căpitanul Typho îi prezentă pe fiecare, iar ei îşi înclinară capetele într-o plecăciune scurtă. Typho îi dădu apoi Reginei o scurtă explicație despre motivul pentru care se aflau pe Naboo.

— Sunt onorată să întâlnesc atât de mulți oaspeți distinşi, spuse regina cu vocea ei blândă. Vă urez bun venit.

— Regina Apailana, spuse Ferus, înclinându-şi din nou capul. Am venit să vă cer ceva ce nu am dreptul să vă cer.

— Şi totuşi, iată-te aici, spuse Regina Apailana.

— Vă cer ca la semnalul meu, să închideți toate sistemele de comunicare de pe Naboo. Interne şi externe.

Regina păru surprinsă.

— Este o cerere destul de importantă, spuse ea.

— Regina Apailana, Jedii aşa cum îi ştiam noi nu mai există, explică Ferus. Maestra Jedi Solace şi cu mine suntem printre ultimii rămaşi în viață. Ați fost cândva o prietenă a Jedilor şi a Republicii. Vă rugăm să aveți încredere în noi încă o dată. Malorum este periculos nu numai pentru Naboo, ci şi pentru un viitor paşnic al galaxiei. Ştiu că ceea ce vă cer este dificil.

— Sunt reticentă, spuse încet regina. Totuşi, aveți dreptate – istoria noastră cu Jedii m-a determinat să am încredere în ceea ce spun ei. Niciodată nu am crezut povestea oficială a morții Senatoarei Amidala. L-am încurajat pe Căpitanul Typho să continue să caute răspunsuri, chiar dacă se pare că nu există niciunul. Aproape de sfârşitul vieții sale, Senatoarea încă mai avea încredere în Jedi. Am fost în contact permanent, aşa că sunt sigură de asta. Încă se gândea la Jedi ca la nişte prieteni – indiferent dacă era unul sau o mie.

— Atunci o veți face?

— Cu două condiții, spuse Regina. Unu, să trimiteți semnalul doar în caz de cea mai mare necesitate.

— Bineînțeles că aşa se va întâmpla, răspunse Ferus.

— Doi, voi închide comunicațiile doar pentru o oră, continuă Regina Apailana. Nu pot pune în pericol cetățenii de pe Naboo pentru mai mult de atât. Putem simula o întrerupere pentru o vreme, dar prezența Imperială va deveni suspicioasă dacă

întreruperea va dura mai mult timp.

Ferus îşi înclină capul.

— Asta ar trebui să fie tot ce avem nevoie. Mulțumesc.

— Vă mulțumesc pentru serviciile voastre, răspunse Regina. Acum fu rândul ei să încline capul în semn de respect față de Ferus şi ceilalți. Vă mulțumesc pentru că nu ați renunțat.

Capitolul 15

Ryoo Thule se trezise înainte de răsărit. Coborâse pe jos până la lac pentru a vedea răsăritul soarelui. Observă în drum spre casă, în timp ce urca panta abruptă, că nu mai avea suflare. Cu toate astea, nu se simțea chiar epuizată. Își apăsă o mână pe o parte, apoi pe inimă. Era bătrână, dar încă era surprinsă când corpul ei îi spunea acest lucru. Rămăsese robustă şi puternică, fiind capabilă să meargă pe cărările abrupte şi sinuoase ale stâncilor de pe malul lacului. Trebuia doar să învețe să meargă mai încet, nu să se repeadă aşa cum o făcuse când era copilă.

Asta trebuia să fie.

În acele plimbări matinale, familia se plimba alături de ea. Nu familia care încă mai trăia, fiica ei Jobal, ginerele ei Ruwee, copilul lor Sola şi copiii ei, propria ei omonimă Ryoo şi sora ei Pooja. Nu sora ei şi copiii ei.

Soțul ei, mort demult, era cel care mergea lângă ea. Buna ei prietenă, Winama Naberrie (cum complotaseră să-şi căsătorească copiii! Cât de surprinse fuseseră când se îndrăgostiseră!) şi nepoata ei iubită, Padme. Într-un fel, pe Padme o simțea mai apropiată de ea, acum că plecase. Încă de la o vârstă fragedă, Padme fusese pe drumul ei spre alte zări. Oh, fusese cea mai iubitoare nepoată posibilă, dar vizitele ei fuseseră un răgaz de la viața ei ocupată. Niciodată nu sugerase, prin cuvinte sau priviri, că acesta era cazul. Fusese prezentă cu toată inima ei în acele vizite. Ryoo simțise la fel, pentru că era mai apropiată de Padme decât oricare dintre celelalte nepoate ale ei. Avea secretele ei. Ryoo ştia asta. Ştiuse înaintea lui Padme că era îndrăgostită. Ştiuse că dragostea se împletea cu durerea inimii.

Moartea lui Padme îi frânsese inima. Ryoo fusese, conform obiceiului, cea care supraveghease înmormântarea ei. Își sărutase nepoata pe obraz. Îi pusese mici flori albe în haine şi în păr. O plânsese pe podeaua rece.

Durerea încă era ca o piatră în stomacul ei, dar îşi găsise liniştea aici. Padme iubise acest loc, iar Padme era peste tot în jurul ei. Făcea parte din galaxie acum.

O parte din ea a rămas. Undeva acolo, în stele. O simt. Este suficient să o simt. Poate că într-o zi...

Ryoo stătea la fereastră şi privea spre lacul de azur. Își apăsă o mână pe piept şi îşi simți inima zvâcnind. *De ce se trezise în această dimineață cu un asemenea sentiment de presimțire? De ce se simțea Padme atât de aproape de ea astăzi? Ce era acest sentiment? De ce era atât de neliniştită?*

Era aici de şase luni, în doliu. Era timpul să se întoarcă la viața ei din Theed. Nu era prea bătrână pentru a găsi un nou sens în viață. Padme ar fi vrut asta.

Poate că asta era sursa anxietății sale. Ştia că era timpul să renunțe la durerea ei şi era reticentă. Trebuia să-şi amintească faptul că părăsirea acestui loc nu ar fi însemnat că lăsa în urmă amintirile despre Padme.

Ryoo se opri lângă stația de comunicații. Clipitul insistent al acesteia îi spunea de mesajele pe care trebuia să le asculte. Dar nu era pregătită pentru asta. Nu acum. Mai târziu. Familia ei era obişnuită ca ea să răspundă la mesaje mai târziu în timpul zilei. Nu-şi făceau griji. Ştiau că durerea ei avea nevoie de linişte.

Ryoo zâmbi la acea lumină roşie insistentă. Vorbea despre vocile calde ale

prietenilor şi familiei, dornice să-i aducă veşti sau să verifice starea ei de bine. Conținea firele vieții ei. Era timpul să le adune din nou.

Mâine avea să plece. Era timpul.

Auzi paşi în sala de recepție de dedesubt. Ciudat. Era singură aici, fără servitori, iar vecinii nu erau aproape. Dacă ar fi venit cineva să o viziteze, ar fi văzut o telecabină sau un speeder. Coborî scările, cu papucii lipăind pe piatră.

El stătea în picioare, cu fața în umbră. Roba lui era de un maro închis, de culoarea sângelui uscat. Pentru o clipă, paşii ei ezitară. Era ca şi cum Moartea însăşi ar fi venit să o cheme. Apoi recunoscu zvâcnetul pe care îl simțise toată dimineața, neliniştea. Nu fusese bătrânețe, nu fusese nelinişte sau conştientizarea faptului că era timpul să plece. Fusese frica.

Padme, Padme, mi-e frică.

Îşi spuse că era ridicolă. Avea dreptate – stătuse prea mult timp singură aici. Merse înainte, cu mâna întinsă, gata să-l întâmpine pe străin, căci pe Naboo fiecare străin este un potențial prieten.

El îşi aruncă gluga pe spate. Îi văzu ochii şi, brusc, înțelese cu certitudine absolută ce simțise în momentul în care se trezise. Se uitase după dungile de lavandă care însemnau că răsărea soarele, că lumina se infiltra în întuneric. Acum ştia ce o urmărise toată ziua, ce crezuse, de ce se temuse.

Avea să moară astăzi.

Capitolul 16

Bătrâna era încă puternică. La început păru că îl întâmpină pe străin cu respect. Îi oferi chiar şi un ceai, pe care el îl refuză. Malorum nu dobândise titlul de Inchizitor degeaba. Ştia când se reţinea chiar şi cea mai abilă fiinţă. Nu conta. Avea să afle. Ajunsese la sfârşitul călătoriei sale. Nu mai avea timp de pierdut.

— Ştiu despre ritualurile de pe Naboo, spuse el. Ştiu că ai fost responsabilă de înmormântarea nepoatei tale.

Femeia, mică şi robustă, cu părul alb încolăcit la ceafă, zâmbi într-un mod condescendent care îl făcu pe Malorum să se înroşească pentru o clipă.

— Nimeni nu este *responsabil* în ritualurile noastre funerare. Eu am fost acolo pentru a sprijini familia îndurerată. Naboo, vezi tu, nu este ierarhizată ca sistemul vostru. Da, avem o Regină, dar noi o alegem, la fel ca şi pe consilierii ei.

Malorum simţi cum îi scrâşnesc dinţii.

— Nu am nevoie de lecţii despre filozofia politică Naboo.

Ea îşi înclină capul, dar el putu vedea ce voise să spună. Îl considera un prost pompos. O să o înveţe el minte.

— Bunica este acolo pentru a se asigura că totul merge bine. Acest lucru poate fi destul de complicat într-o înmormântare de stat, continuă ea.

— Din ce cauză aţi spune că a murit Senatoarea Amidala?

— Nu ştim.

— Erau semne pe corpul ei?

El o văzu tresărind. Îşi strânse buzele şi clătină din cap.

— Cine a adus-o la Theed?

— Nu ştiu. Am fost chemată după ce a murit.

— Nu putea să vină singură, spuse Malorum sec. Era moartă când a ajuns aici.

Obrajii bunicii se înroşiră brusc de furie. Nu-i plăcea felul dezinvolt în care vorbea despre nepoata ei iubită. Cu toate astea, el îşi alegea cuvintele cu mare grijă. Singurul mod în care putea obţine ceva de la această femeie era să o pună în pericol.

— Oricine ne-a adus-o a făcut-o cu mare grijă şi blândeţe, şi asta era tot ce ne preocupa la momentul respectiv, răspunse ea.

— Era însărcinată.

Buzele ei se strânseră.

— Familia ştia cine era tatăl copilului ei?

— Asta este o chestiune privată.

— Aţi dori să petreceţi ceva timp într-o închisoare Imperială?

— Nu, nu chiar, spuse femeia. Dar dacă tu crezi că ameninţându-mă cu asta, vei primi răspunsurile pe care le doreşti, te înşeli.

Se uită la el. Ochii ei erau de un cenuşiu întunecat, umpluţi cu auriu. Ochi neobişnuiţi. Aproape că fu hipnotizat pentru o clipă, văzându-se reflectat în ei, văzând tot dispreţul pe care ea îl simţea faţă de el. Avu o străfulgerare de intuiţie despre ceea ce era în interiorul ei, despre ceea ce simţea. Iubire. O mare iubire. Putere. Curaj.

Dădu la o parte acele lucruri irelevante şi privi mai în profunzime.

Ceva ce bănuia, ceva ce numai ea bănuia…

— Padme nu ne-a împărtăşit numele tatălui, spuse ea.

Putea să-i vadă transpiraţia lângă linia părului. Era nervoasă.

— Noi nu am întrebat. Asemenea lucruri sunt chestiuni private pe Naboo. Din cauza Războiului Clonelor nu o mai văzusem de câteva luni. Ea a fost lumina vieţilor noastre, iar durerea şi suferinţa noastră este mai mare decât aţi putea şti. Nu înţeleg de ce credeţi că aveţi dreptul să veniţi aici şi să mă interogaţi.

— Am dreptul, zise Malorum. Împăratul mi-a dat dreptul. Sunt reprezentantul său personal.

Vorbea, dar cuvintele erau prea familiare, le spusese de atâtea ori. Acum asculta. Asculta ceea ce simţea ea, nu ceea ce spunea.

— Îl cunoşteai pe Anakin Skywalker? lătră el brusc.

— A fost prietenul nepoatei mele, spuse bătrâna.

— Aţi bănuit vreodată că el era tatăl copilului ei nenăscut?

Ceva străluci în ochii ei, dar de data asta nu era furie. Ceva… era cheia. Ea ştia ceva. Nu… bănuia.

Se gândi la intuiţia lui, la ceea ce el considera ca fiind *izvorul* său. Întotdeauna fusese acolo. Când fusese mai tânăr, crezuse că era mai deştept decât oricine altcineva. Acum ştia că nu era vorba de inteligenţă, ci de un alt simţ, mai mare decât el. Frustrarea lui era că nu-l putea controla aşa cum îşi dorea.

Dar acum era aici şi se putea concentra asupra lui Ryoo Thule.

Privirea lui trebuie să o fi enervat, pentru că ea se uită în altă parte. Simţea că se ridică ceva în ea, o speranţă, ceva ce ea folosea chiar dacă se lupta cu voinţa lui. Ceva ce nu voia ca el să ştie şi nu ar fi trădat niciodată. Cunoaşterea îi străpunse creierul ca o crăpătură în ţesătură, destrămându-i concepţiile greşite. Aproape că sări în sus de exaltare. Doar cea mai strictă disciplină, obişnuinţa anilor de interogatorii, îl ţinu pe loc, cu acelaşi chip inexpresiv.

Copilul este viu.

Vorbise despre nepoata ei, dar niciodată despre copilul pe care îl purtase în ea. Faptul că nu o făcuse era în sine un semnal.

— Copilul trăieşte, spuse el.

Putu vedea pe faţa ei că şi ea credea asta. Acum întrebările veneau repede, în timp ce el înainta spre ea, în timp ce ea se retrăgea în faţa lui.

— Aţi văzut vreodată copilul?

— V-a contactat cineva în legătură cu copilul?

— L-a vizitat cineva pe copil?

— Padme ştiuse înainte să moară că o să-i trăiască copilul?

— A dat cuiva copilul?

— Ascunde cineva copilul?

— Unde este copilul?

Întrebările continuau să apară. Bătrâna îşi ridică mâinile ca şi cum i-ar fi parat întrebările ca pe nişte lovituri. Când îşi recăpătă controlul şi îşi ridică faţa, era plină de sfidare. Ştia câte ceva, putea vedea asta, şi nu voia să-i spună nimic.

Aşa că o ucise.

Capitolul 17

Frumusețea lacului era uluitoare. Varykino se integra perfect în peisaj, cu turnulețe şi domurile care se ridicau din stânci şi din apă, în timp ce se îndreptau cu viteză spre el, atât de aproape de lac încât vehiculul lor Naboo, o gondolă speeder, ridica o dâră de stropi.

Ferus abia dacă observa culoarea profundă a lacului, cerul care se arcuia deasupra. Înainte să se oprească gondola, sărise din ea. Era plin de presimțiri. El şi Solace îi lăsară pe ceilalți în urmă în timp ce săreau cu Forța pe stânci, găsind puncte de sprijin şi de prindere în timp ce se aflau în aer. Ceilalți urcară pe cărare.

Uşa vilei grațioase era larg deschisă. Intră înăuntru, cu sabia de lumină în mână. Ryoo Thule zăcea zdrobită pe podeaua de piatră. Se aplecă şi îi atinse obrazul cu mare blândețe. Era cald. Brusc, ochii ei se deschiseră, provocându-i un şoc. Crezuse că era moartă. Forța ei vitală era aproape stinsă.

Ochii ei se măriră doar puțin când îi văzu sabia. El simți cum frica ei dispăru şi ea îl privi cu ceva asemănător cu prietenia. Din acea privire ştiu că familia lui Padme nu-i învinovățea pe Jedi pentru moartea ei.

— El suspectează, şopti ea.

— Malorum?

Urmă un semn din cap. Apoi, brusc, păru să-şi adune puterea. Suficientă pentru a-i apuca tunica.

— Nu trebuie să spună nimănui ceea ce ştie. Trebuie să-l protejezi...

Îşi pierdu răsuflarea. Degetele i se deschiseră şi mâna căzu înapoi.

— Ce să protejez?

Ferus simți urgența. Era pierdut în implicații şi mister şi în tot ceea ce nu ştia.

— Pentru Padme, şopti ea. Pentru Padme.

Viața o părăsi. El se întoarse. Solace era în spatele lui, stând pe vine, la fel de uşor ca pe un scaun.

— Vrei să-mi spui ce se întâmplă? întrebă ea.

Ferus o privi neputincios.

— Nu pot. Nici măcar eu nu ştiu. Ştiu doar că există un secret care amenință galaxia. Ryoo îl ştia, iar acum îl ştie şi Malorum, iar noi trebuie să-l oprim. Obi-Wan Kenobi m-a avertizat.

Ea se ridică rapid. Nu avea nevoie de mai multe informații. Ceea ce îi spusese el era suficient.

— Kenobi? Atunci hai s-o facem.

Ieşiră în fugă pe uşă. Ceilalți tocmai se apropiau de ultima treaptă.

— E prea târziu, spuse Ferus. A plecat. Dar cred că e pe aici pe undeva – l-am fi văzut plecând.

— Probabil că şi-a ascuns vehiculul, spuse Oryon.

— Această coastă este plină de golfulețe, spuse Clive. Dar ar trebui să trimitem semnalul chiar acum!

Imediat ce se transmise semnalul, Ferus spuse:

— Să ne împărțim în două grupe. Vom avea de furcă cu Malorum. Rămâi aici,

Trever.

— Nu.

Clive fluieră.

— Mă inspiră atât de mult felul în care îți urmează ordinele.

Ferus nu mai avea răbdare să rezolve problema, aşa că plecă singur. Ştia că Trever îl va urma şi mai ştia că băiatul va rămâne la adăpost. Inima bătea în el plină de urgență. *Viitorul galaxiei este în joc*, spusese Obi-Wan. *Secretul nu poate ieşi la iveală.* Din fericire, comunicațiile erau bruiate, aşa că Malorum nu-şi putea împărtăşi informația. Nu timp de o oră.

Ferus sări pe partea abruptă a stâncii, apoi sări din nou. Cizmele îi aterizară în nisipul moale. Auzea foşnetul apei albastre, cântecul unei păsări. Simți cum se adună Forța şi acum nu numai că putea auzi totul cu o claritate de cristal, dar putea şi să o simtă, pulsând prin el. Forța vie era aproape. Partea întunecată a Forței pulsa.

Alergă pe plajă în acea direcție. Un grup de stânci mari era împrăştiat prin golf, iar el sări cu Forța pe prima, săltând apoi de la una la alta până când trecu de linia uscatului. Acum îl putea vedea pe Malorum într-o navetă rapidă, gata să decoleze. Malorum se uită şi îl văzu, iar nava țâşni pe deasupra lacului. Ferus țâşni şi se avântă spre vehicul. Malorum trase brusc de mecanismul de direcție, astfel că naveta se îndrepta acum direct spre el, cu viteză maximă. Ferus reacționă ca un Jedi. Nu se retrase. Va folosi viteza inamicului în avantajul său. Se opri din elan, aşteptând secunda necesară pentru ca Malorum să ajungă la el. Apoi făcu o săritură perfectă pe deasupra navei. Se folosi de curentul ascendent pentru a se proteja, apoi ateriză pe vehicul. Ei bine – nu chiar ateriză, în felul îngrijit pe care l-ar fi putut realiza chiar şi ca ucenic. Mai degrabă, căzu stângaci, prăbuşindu-se pe fuzelaj.

Uneori, Forța lucra pentru el. Alteori nu.

Malorum smuci vehiculul spre dreapta, apropiindu-l de apă. Ferus se răsturnă, picioarele lui alunecând pe suprafața apei. La acea viteză, apa părea ca şi cum ar fi fost permacretă.

— Au, mârâi Ferus printre dinți, în timp ce gondola se balansa şi el se agăța de ea pentru a-şi salva viața. Au, au, au.

Folosindu-şi toată puterea, se ridică din nou pe vehicul. De data asta reuşi să acceseze Forța cu mai multă precizie, pivotând pe mâini şi aplicând o lovitură bine plasată în pieptul lui Malorum. Acesta fu trântit pe spate, slăbind strânsoarea pe care o avea asupra comenzilor. Gondola începu să se învârtă nebuneşte. Ferus era cât pe ce să fie aruncat de pe ea, dar se întinse şi se agăță de pupa curbată pentru a se stabiliza. Îşi întinse mâna după sabie şi o activă exact în momentul în care Malorum începu să-l împroaşte cu focuri de armă. Era imposibil pentru Inchizitor să țintească în acele condiții, dar făcea o treabă bună. Ferus folosi pupa curbată ca punct de sprijin, rotindu-se în jurul ei în timp ce gondola ricoşa, sabia sa respingând dârele roşii şi portocalii de blastere.

În depărtare, văzu apropiindu-se celelalte gondole. Solace pilota una dintre ele, iar Oryon se ținea de ea. Curran şi Keets se aflau în celălalt vehicul. Unde erau Trever şi Clive? Malorum îşi trase înapoi țesătura robei de pe unul dintre brațe. Ferus simți avertismentul ca pe un impuls. Sări spre agresorul său. În aer, văzu strălucirea lansatorului de rachete de pe încheietura lui Malorum. Inchizitorul îl surprinse rostogolindu-se pe sub el şi apoi eliberând racheta. Solace o văzu înaintea celorlalți. Întoarse violent gondola, strigându-i lui ceva Curran în acelaşi timp. Dar era prea

târziu. Incapabil să salveze vehiculul, el şi Keets săriră în apă. Explozia stârni valuri de şoc pe lac.

Şi apoi Ferus îi văzu pe Clive şi Trever. *Bineînțeles*, gândi el. Cei doi hoți furaseră o barcă. Era o ambarcațiune rapidă, elegantă, cu un fuzelaj cromat şi motor repulsor. Era mai mare decât gondolele, dar era foarte manevrabilă şi extrem de rapidă. Clive o pilota direct spre Ferus şi Malorum. Gondola încă se deplasa cu viteză maximă, dar fără pilot sălta pe apă şi ricoşa în curenții de aer şi din valuri. Clive se îndrepta direct spre ei, sperând, fără îndoială, să îi distragă atenția lui Malorum. Era un plan bun. Ferus spera doar să nu se destrame înainte să aibă ocazia să se îndeplinească.

Brusc, aerul fu animat de nave de patrulare blindate Imperiale IPV-1. Malorum trebuie să le fi chemat înainte ca Regina să fi reuşit să întrerupă comunicațiile. Apa din jurul lor explodă când căzură rachetele. Proiectilele aveau menirea de a-i intimida. Nu puteau risca să-l lovească pe Malorum. Dar o parte din navele de patrulare plecară să atace cealaltă gondolă şi barca lui Clive şi Trever.

Ferus văzu cum o navă de patrulare veni spre el. Sări spre Malorum, care îşi descărcă blasterul, de aproape, în fața lui Ferus. Jediul reuşi să respingă proiectilul de blaster, dar Malorum sări spre un cablu lichid care apăruse brusc deasupra, mai sus decât îşi imagina Ferus că ar fi putut. Inchizitorul nu se obosi să agațe cablul la centură, ci doar se ținu de el, în timp ce nava de patrulare se ridica, trăgându-l pe Malorum după ea. Ferus sări şi reuşi să se agațe de capătul cablului.

Din aer văzu rachetele care se îndreptau spre barca lui Clive. Clive şi Trever săriră în ultima secundă posibilă, în timp ce nava lor era distrusă. În acelaşi moment, alte două nave de patrulare se îndreptară spre Curran şi Keets, care se legănau în valuri. Piloții Imperiali rămaşi se întoarseră cu toții spre Solace, aflată în ultima gondolă.

Ferus privi în sus şi văzu botul unui tun cu repetiție. Văzu chipul entuziasmat şi triumfător al lui Malorum. Apoi dădu drumul cablului şi căzu în lacul albastru şi rece.

Capitolul 18

Ferus se scufundă în apa rece cât de jos putu pentru a scăpa de salvele de deasupra, introducându-şi în gură respiratorul în timp ce înota. Înotă în direcția în care îl văzuse ultima dată pe Trever. Nu era sigur cât de bun înotător era băiatul, sau dacă ştiuse vreodată să înoate. Nu ştia dacă Clive avea sau nu respirator.

Echipamentul era standard pentru unii, dar nu şi pentru alții. Mulțumită antrenamentului său Jedi, Ferus avea obiceiul de a avea unul la centura utilitară, chiar dacă călătorea într-o lume deşertică. Apa era atât de limpede încât ar fi trebuit să-i poată distinge pe ceilalți, dar în schimb nu văzu nimic, doar un albastru nesfârşit. Se luptă împotriva dezorientării. Îi văzuse pe ceilalți scufundându-se în lac – unde s-ar fi putut duce? Înotă şi mai mult în jos, simțind presiunea pe urechi. Începu să se simtă neliniştit. Nu-şi putea abandona prietenii, dar trebuia să se întoarcă la Theed. Dintr-o dată, văzu o privelişte ciudată – o bulă transparentă strălucitoare care se îndrepta spre el prin apă. Era vreo creatură marină ciudată?

Nu – era o navă. O navă în formă de creatură cu o coadă lungă. Înăuntru putea distinge doar siluetele unor ființe. Gungani.

Bineînțeles că da. Gunganii stăpâneau lumea subacvatică a lui Naboo. Din câte auzise, erau ființe prietenoase. Deşi se puteau descurca într-o luptă destul de urâtă dacă era nevoie. Exact genul lui.

Submarinul ciudat de frumos se apropie de el. Carlinga păru să se îndoaie pe măsură ce se apropia, iar Ferus se opri, nemişcat în apă, întinzându-şi brațele pentru a se menține pe loc. Nu simțea deloc teamă, ci doar uimire.

O mână se întinse prin bula cabinei de pilotaj şi îl trase cumva înăuntru. Restul grupului era înghesuit acolo. Trever îi aruncă un zâmbet slab. Apa îi curgea de pe haine şi stătea lângă Solace.

— Frumoasă salvare, oftă el.

— Eusa urează bun venit în bongo în nume la toți Gunganii, spuse zâmbitor pilotul lor. Ochii lui prietenoşi sclipiră spre Ferus. E bine ssa rămâi ssub apa când trupele mecanissi esste deasupra.

— Unde e Malorum? întrebă Trever.

— A scăpat, spuse Ferus. Nu mă îndoiesc că se îndreaptă spre cartierul general Imperial din Theed. Cu siguranță şi-a lăsat transportorul acolo. Se întoarse către pilot. Avem nevoie de ajutorul tău.

— Eusa poate duce la voisa oriunde dorissi.

— Nu, îl întrerupse Ferus. Am nevoie de voi toți.

Întinse repede mâna spre comunicator. După doar câteva secunde, fu pus în legătură directă cu Regina Apailana. Era singurul canal care fusese lăsat deschis.

— Trebuie să vă mai cer o mică favoare, spuse el.

— Ceri cam mult, Jedi Olin.

— Nici nu aveți idee.

* * *

Acum Trever le văzuse pe toate. Nu se putea dezmetici. Oraşul subacvatic apăruse brusc, cu o serie de bule uriaşe ca nişte lămpi luminate. Înăuntru erau căi largi cu modele de umbre şi lumini de un verde tulbure.

Şi Gunganii – nici măcar nu auzise vreodată de ei. Îi plăcea prietenia lor şi paşii lor dezarticulați. Se simțea în siguranță în oraşul lor subacvatic. Ar fi vrut să uite de tot ce se întâmpla deasupra, dar, bineînțeles, era cu Ferus-Wan, proprietarul unei minți Jedi cu o singură direcție. Ferus ceru să fie dus imediat la liderul lor, explicându-i că el şi Solace erau Jedi. Salvatorul lor, pilotul Yunabana, fusese atât de entuziasmat încât îi dusese în fugă direct la Boss Nass.

Acesta locuia în propria sa serie de bule. În timp ce majoritatea Gunganilor erau zvelți, Boss Nass era uriaş. Pielea lui verde avea o nuanță cenuşie, iar Trever îşi dădu seama că era bătrân. Avea o guşă cât trei bărbii şi purta o haină elaborată de aceeaşi culoare ca şi pielea sa, aşa că semăna cu o pată uriaşă-verzuie. Stătea pe un scaun uriaş cu spătarul ondulat.

Acum, Regina lumii Naboo era pe holoproiector. Atât Naboo cât şi Gunganii simțeau că au o mare datorie față de Jedi. Ei credeau că Jedii fuseseră singurii lor prieteni adevărați în timpul blocadei Federației Comerțului şi că fuseseră principalii responsabili pentru ajutorul dat la eliberarea lumii lor. Fuseseră de acord să aibă o conferință cu Ferus.

Trever stătea în spate împreună cu Clive, Keets, Curran şi Oryon în timp ce Solace şi Ferus îi mulțumeau lui Boss Nass şi Reginei, iar Boss Nass le mulțumea Jedilor, iar Regina îi mulțumea lui Boss Nass, iar Boss Nass îi mulțumea Reginei, pentru ceea ce păru să ia foarte mult timp. Dar, în cele din urmă, toată lumea tăcu.

— Ce vreți de la noi? întrebă Regina Apailana.

— Noisa bucurossi ssă azute dacă nevoie de ajutorul esste, spuse Boss Nass.

Îşi puse mâinile pe burtă şi se lăsă pe spate.

Ferus păru un pic nervos. Iar el nu părea niciodată nervos. Trever îl văzu cum înghițea în sec. Probabil că era o cerere importantă.

— Vreau ca amândoi să vă folosiți forțele de securitate pentru a ataca şi distruge sediul Imperial, spuse el.

Boss Nass sări în picioare.

— Tusa nebun? strigă el. Ssa atace la Imperialii? Maxi-rău asta strategie prieten la eusa! Tusa observat că eisa controlează tot galaxia?

Tonul Reginei Apailana fu mai blând, dar era clar că şi ea era şocată.

— Cu siguranță îți dai seama de pedeapsa care va fi aplicată după aceea atât celor de pe Naboo, cât şi Gunganilor. Împăratul ne-ar zdrobi. Va fi rapid şi teribil, şi ar pieri mulți civili.

— Asta e sigur, spuse Trever în sinea lui.

Ferus îi aruncă o privire pentru care nu avea nevoie de translator: *Nu vorbi.*

— Înțeleg magnitudinea a ceea ce cer, spuse Ferus.

— Atunci de ce ceri? spuse Regina Apailana.

— Viitorul galaxiei depinde de asta, spuse Ferus. Asta vă pot promite. Şeful Inchizitorilor Imperiali, Malorum, a aflat un secret important. Dacă reuşeşte să i-l dezvăluie Împăratului, asta ar putea distruge orice speranță pe care o avem de a trăi cândva în pace şi justiție adevărată.

— Care este acest secret? întrebă regina.

— Asta nu vă pot spune. Totuşi, trebuie să aveți încredere în mine. Trebuie să

le dăm această lovitură aici, acum. Urmă o pauză, aşa că Ferus continuă. Am o cale prin care să evităm răzbunarea. Altfel nu aş fi propus acest lucru. Vă promit că poporul vostru nu va păţi nimic.

— Te ascult, spuse Regina Apailana.

Boss Nass se lăsă în spate.

— Şi eusa, assemenea.

Ferus se întoarse spre Regina Apailana.

— Reţeaua voastră de informaţii a raportat că Imperiul stochează ilegal arme distructive în hangarul Theed, sfidând reglementările Senatului. Dacă vom arunca în aer depozitul de arme, ar părea un dezastru pe care Imperiul şi l-a provocat singur. Ofiţerii de pe Coruscant ar dori să muşamalizeze explozia, astfel încât Senatul să nu audă de ea. Poate că Împăratul dispreţuieşte Senatul, dar tot are nevoie de el pentru a-şi ascunde crimele.

— Planul tău depinde de câştigarea bătăliei, spuse Regina Apailana.

— Puterea combinată a luptătorilor Naboo şi Gungani poate învinge un batalion, spuse Solace. Au înfruntat lucruri mult mai rele şi au câştigat.

— Am cea mai mare încredere în curajul şi îndrăzneala ambelor voastre popoare, adăugă Ferus.

Regina Apailana nu spuse nimic. Din cauza machiajului ei elaborat, Trever nu putu spune la ce se gândea.

Boss Nass se ridică brusc, lovind braţele scaunului.

— Ce şmecheria foarte buna, spune tu, Jedi! Ssă sscapam de Imperiul, ssă ne protejăm ssemenii ssi nimeni nu gândesste vreodata rău la noi! Aduceţi fambaa[2] ssi ssă pornim!

Se întoarseră cu toţii spre ecranul holografic. Regina era încă impasibilă.

— Da, spuse ea încet. Este un truc foarte bun, după cum spune prietenul meu, Boss Nass. Şi ar putea îndepărta Imperiul de pe Naboo pentru o vreme. Dacă va funcţiona.

— Vă veţi angaja forţele? întrebă Ferus. Putem întocmi planurile de luptă aici şi să ne coordonăm când ajungem în Theed.

— Mai repede esste ssa merge pe ssub apa, spuse Boss Nass. Eusa poate aduce armata pe acolo.

— Vom fi pregătiţi, spuse Regina Apailana.

---

[2] Fambaa – patrupede amfibiene cu piele rezistentă care puteau fi găsite pe planetele Naboo şi Onderon. Aveau coada cartilaginoasă, articulaţii puternice în membrele asemănătoare unor piloni, pentru a face faţă încărcăturilor grele şi picioare groase, cu degete late, pentru a le spori stabilitatea şi a le împiedica să se scufunde în mlaştini. Gunganii le foloseau pentru a căra generatoarele de scuturi ale armatei lor.

Capitolul 19

Ferus şi ceilalţi aşteptau la bordul unei nave militare Gungane sub lacul din Theed. De la bătălia cu Federaţia Comerţului, Gunganii proiectaseră transportoare de trupe, lungi şi înguste, care puteau să navigheze prin peşterile subacvatice care se întindeau ca o reţea sub suprafaţa lui Naboo.

Transportoarele se aliniaseră sub suprafaţa lacului, cu carcasa lor minerală colorată în albastru-verde pentru camuflaj. Aşteptau semnalul Căpitanului Typho. Ferus schimbă o privire cu Trever. Nu se mai obosise să-i ordone să rămână în urmă. Ar fi fost o risipă de energie.

Solace, Ferus şi Oryon urmau să plece primii. Trebuiau să se îndrepte imediat spre cartierul general Imperial şi să intre prin efracţie. Ferus urma să se despartă şi să meargă după Malorum. Solace şi Oryon aveau să oprească orice încercare de evadare a ofiţerilor Imperiali. De obicei, cu cât ofiţerul era mai mare în grad, cu atât mai mult puteai conta pe faptul că avea o cale de scăpare separată de restul trupelor.

Clive implorase să nu fie inclus în toate astea.

— Sunt un singuratic, le spusese el. Războaiele mă fac nervos.

Solace strâmbase din nas în semn de dezaprobare.

Apoi veni semnalul. Navele Gungane se ridicară încet şi apoi ţâşniră la suprafaţă. Rampele alunecară şi se conectară cu pământul. Ferus, Solace şi Oryon coborâră în fugă de pe navă. Forţele de securitate Naboo se mobilizaseră deja pe străzi, mărşăluind spre cartierul general Imperial. Ferus putu vedea câţiva soldaţi din trupe de şoc panicaţi care se grăbeau să se întoarcă în clădire. Trupele formau deja rânduri pe treptele largi ale clădirii. Primele focuri de armă porniră chiar din prima linie. Se va alătura şi el luptei, dar mai întâi trebuia să-l găsească pe Malorum.

Alergară pe după colţul cartierului general Imperial şi eliberară cabluri lichide care îi duseră până la primul rând de ferestre. Ferus intrase deja în reţea lumii Naboo şi ştia unde se aflau ofiţerii.

Solace făcu o pauză. Sunetele bătăliei se auzeau din ce în ce mai tare.

— Fie ca Forţa să fie cu voi, spuse ea.

Ferus aprobă din cap şi intră pe o fereastră. Alergă pe holuri, care răsunau de confuzie în timp ce ofiţerii se grăbeau să încarce date pe computere, fără să urmeze vreun protocol Imperial pentru atacul surpriză. Alţii fugeau spre partea din spate a clădirii, despre care Ferus ştia că era conectată cu hangarul Theed.

Acolo trebuia să se îndrepte şi Malorum. N-ar fi rămas să lupte. Ar fi renunţat şi ar fi fugit. Ferus îşi mări viteza, secerând soldaţii care îi ieşeau în cale. Zgomotul bocancilor săi suna ca şi cum ar fi avut un scop. Îşi ţinea sabia ridicată.

Pătrunse prin uşile duble ale hangarului. Printre navele strălucitoare şi stivele de cutii, văzu pâlpâirea unei pelerine roşii. Malorum îl văzuse şi fugea. Îl urmări pe un coridor lung care făcea legătura cu o altă clădire mai mare. Coridorul se deschidea într-o zonă circulară gigantică. Platformele şi podurile se ridicau pe sute de metri înălţime. Spaţiul era plin de un zumzet scăzut. Se afla în incinta generatorul de energie Theed. Înţelegerea îi zvâcni în creier. Aici fusese locul unde murise marele Maestru Jedi Qui-Gon Jinn. Fiecare Padawan auzise povestea.

Aici a fost, gândi Ferus. Aici a fost locul în care Obi-Wan a luptat pe viață şi pe moarte cu Darth Maul. Dar acum era diferit. El nu lupta cu un Sith. Lupta cu un Inchizitor Imperial – priceput, cu arme puternice, da. Dar nu un Sith.

Apoi Malorum se întoarse, arătându-şi dinții într-un zâmbet şi scoase la iveală sabia sa de lumină.

Capitolul 20

Ferus fu surprins. Atât el cât şi Obi-Wan simţiseră că Malorum era sensibil la Forţă. Dar asta era departe de a însemna că erai priceput la mânuirea sabiei de lumină.

Malorum ţinea cu lejeritate sabia într-o poziţie clasică de pregătire, cu lama roşie în jos. Ferus îl ocoli încet, susţinându-i privirea întunecată.

Deci. Un fost Jedi şi un pretendent Sith erau pe cale să lupte. Interesant.

Malorum atacă. Cele două săbii se ciocniră. Ferus simţi o putere surprinzătoare din partea lui Malorum. Poate că nu avea să fie atât de uşor. Dar se va înfăptui.

Se învârti într-o întoarcere de o sută optzeci de grade, lovind cu piciorul în acelaşi timp. Rată bărbia lui Malorum la un fir de păr. Lui Ferus îi plăcea să lupte atât cu picioarele, cât şi cu sabia. Învăţase să lupte fără sabie când fusese un cetăţean obişnuit al Bellassei. Uneori asta însemna să lupte murdar. Căutând deschideri, folosind orice îi venea la îndemână. Încă putea face faţă unei lupte de stradă dacă era nevoie.

Deocamdată luptă fără grabă, înconjurându-l pe Malorum, provocându-l, urmărindu-l pentru a-i găsi slăbiciunile. Ferus le bifa în capul său. Malorum se baza pe agilitate, dar avea puţină graţie. Avea forţă, dar nu ştia cum să o folosească eficient. Dar cel mai mult – şi asta era ceea ce îl asigura pe Ferus că va învinge – putea să simtă emoţiile lui Malorum în stilul său de luptă. Furia îi alimenta atacurile. Era o greşeală pe care o făceau mulţi. Nu şi un Jedi.

După mai multe fente şi atacuri, ajunseră pe o pasarelă lungă cu pereţi curbaţi. Îl străbăteau o serie de porţi de energie. Razele de electroni pulsau într-un mod ritmic. Ferus îşi aminti de ele din povestea pe care o auzise ca Padawan. Porţile de energie îl încetiniseră pe Obi-Wan şi acesta nu putuse să vină în ajutorul Maestrului său în lupta finală cu Darth Maul. În acele secunde cruciale, îl văzuse pe Qui-Gon primind lovitura fatală şi căzând, chiar sub ochii lui.

Se afla în mijlocul unei bătălii şi, deodată, fu străbătut de o simpatie puternică pentru Obi-Wan. În ultimele săptămâni fusese intimidat de Maestrul Jedi, iritat de tăcerea sa, supărat de deciziile sale. Acum îşi dădea seama pe deplin cât de puţin înţelegea din ceea ce se ascundea în spatele lui.

Nici nu-mi pot imagina ce a văzut. Cât a suferit. Ce a pierdut.

Reuşi să treacă de prima poartă de energie, dar acestea se închiseră brusc, cu zgomot, în spatele şi în faţa lui. Malorum se afla în camera următoare. Cât de ciudat era să-ţi vezi inamicul şi să nu te poţi mişca. Putea doar să distingă cuvintele lui Malorum.

— Nu mă poţi opri, spuse Malorum. Poţi doar să mă încetineşti.

— Oh, o să te opresc, răspunse Ferus. Chiar dacă o să-mi lipsească conversaţiile noastre.

Porţile de energie se deschiseră. Ferus sări înainte, legănându-şi sabia de lumină. Malorum pară şi fu puţin prea aproape să reuşească o lovitură în umărul lui Ferus. Acesta trebui să sară înapoi, iar porţile de energie se închiseră din nou.

— Am învăţat de la cei mai buni, mormăi Malorum printre dinţi.

— Sin Tachi. Obi-Wan Kenobi. Soara Antana. Yoda însuşi. Ferus nu ştiu dacă Malorum îl putea auzi, dar simţi cum numele profesorilor săi rezonau înăuntrul lui ca

o incantație puternică. Habar nu ai cine sunt cei mai buni.

Porțile de energie se deschiseră din nou şi Ferus înaintă, împingându-l pe Malorum înapoi.

— Vrei să devii Sith, Malorum? îl ironiză el. Asta e? Cățeluşul lui Palpatine s-a săturat să tot muşte gleznele?

Furia întunecă fața lui Malorum. Bine. Era exact ceea ce sperase.

Malorum sări înainte într-o combinație rapidă pe care Ferus avu dificultăți în a o para. Partea întunecată a Forței zumzăia în el acum, în timp ce pericolul creştea.

Bine, poate că e timpul pentru o nouă strategie.

Malorum inversă direcția şi reuşi să sară pe o pasarelă. Ferus sări să-l urmeze. Se întrebă dacă Malorum se îndrepta spre ieşire. Ştia că dacă Inchizitorul reuşea să iasă de aici, îl va pierde. Era aproape ca şi cum Malorum cunoştea drumul şi îl deschidea. Poate că încerca să-l ducă înapoi la armata Imperială, sperând că ei încă mai luptau.

Se luptau cu furie acum, folosind fiecare centimetru de pasarelă. Se luptau în jurul nucleului central care cobora la sute de metri adâncime. Ferus îşi folosea avantajul agilității Forței pentru a sări şi a face întoarceri în aer, dând putere loviturilor sale. Luptă folosind doar sabia, păstrând o altă lovitură de picior sau de cot pentru clipa când va avea nevoie, când Malorum nu ar fi văzut-o. Îl împinse pe Inchizitor înapoi, forțându-l să se bazeze pe echilibru pentru a evita să cadă în groapa de jos. Malorum setot răsucea şi se întorcea, dar începea să transpire.

Ferus îşi văzu şansa. Se lăsă uşor descoperit, iar Malorum atacă. În timp ce venea, Ferus trânti un cot direct în fruntea lui Malorum. Îl ameți pentru o fracțiune de secundă, iar Ferus folosi mânerul sabiei sale pentru a-i zbura sabia din mâinile lui Malorum. Sabia sări în afară, direct deasupra gropii.

Gura lui Malorum se deschise într-un strigăt care răsună în hăul nucleului.

— Nu! strigă el.

Ferus simți Forța pulsând atunci când Malorum sări, străduindu-se să prindă sabia în timp ce se rotea. Se strădui să folosească Forța pentru a aduce mânerul sabiei spre el şi a ajunge în siguranță pe următoarea pasarelă. Ferus îl privi pe Malorum făcând greşeala elementară a oricărui student Jedi din primul an.

Văzu că Malorum era orbit de nevoie. Dacă ar fi pierdut sabia, ar fi fost dezonorat. Nu ar mai fi ajuns niciodată să fie un Sith.

Sabia lui Malorum căzu ca o piatră. Rămânând în aer, Malorum îşi pierdu controlul asupra Forței. Pelerina flutură în jurul lui, iar Ferus îi văzu panica din ochi. Apoi căzu, tot mai jos, în miezul central.

Şi secretul lui Obi-Wan plecă odată cu el.

Capitolul 21

Bătălia se terminase. Trupele de şoc zăceau pe străzi. Ofițerii căzuți se aflau în clădirea în care se refugiaseră.

Căpitanul Typho se îndreptă spre Ferus, în timp ce acesta ieşea din incinta generatorului Theed.

— Prietenii tăi sunt cu toții în siguranță, spuse el înainte ca Ferus să poată întreba.

Ferus văzu o pată maro cu albastru, iar Trever alergă spre el, cu părul albastru fluturând şi cu tunica ruptă.

— L-ai prins pe Malorum? L-ai oprit?

— A căzut în miezul central al generatorului.

— Deci secretul este în siguranță, spuse Solace, venind spre ei. Oricare ar fi.

— Vom curăța repede totul, spuse Căpitanul Typho. Nu va rămâne nicio urmă de luptă. Am monitorizat sistemul de comunicații. Centrul Imperial de Control de pe Coruscant încearcă să apeleze batalionul de aici, dar nu primeşte niciun răspuns. Au trimis o navă dintr-un sistem din apropiere ca să investigheze. Ar putea ajunge aici într-o oră. E timpul să aruncăm în aer depozitul de arme.

— Se pare că e rândul nostru, amice, îi spuse Clive lui Ferus. Va fi dificil, dar cred că voi reuşi să mă descurc cu explozibilii, astfel încât să putem ieşi la timp.

Ferus clipi spre el.

— Crezi? întrebă el.

Clive zâmbi.

— Prietenul tău m-a ajutat cu câteva idei.

Ferus se uită la Trever.

— Nu te uita aşa la mine, spuse Trever. Nu vin cu tine de data asta. Crezi că sunt nebun?

* * *

Clive şi Ferus intrară în marele hangar Theed, golit acum de tot personalul. Zona din jurul hangarului fusese curățată de oameni şi de orice obiecte de valoare, în cazul în care hangarul ar fi distrus zona înconjurătoare. Piloții Theed duseseră câteva nave în siguranță, dar vor trebui să sacrifice o mare parte din flotă pentru ca explozia să nu pară suspectă.

— Şmecheria este să aranjezi lucrurile astfel încât să explodeze aici, în centru, spuse Clive. Unda de şoc va merge în jos, nu în afară. Dar pe perete acesta lateral va trebui să punem mai multă putere explozivă, astfel încât să arunce în aer şi sediul Imperial. Trebuie să punem la socoteală şi moartea acelor soldați din trupele de şoc.

— Hai s-o facem, spuse Ferus.

Se apropiară de cutii cu precauție. Clive începu să le deschidă cu un vibrocutter.

— O parte din toate asta este baradium, foarte volatil, spuse Clives, privind instrucțiunile de pe cutiile de duroțel. Ai grijă să nu scapi nimic.

— Corect, murmură Ferus.

Cu grijă, ridicară cutiile şi containerele şi le mutară în centrul hangarului. Luară explozibilul sintetic foarte volatil şi îl duseră lângă perete. Apoi, Clive merse cu grijă, punând încărcăturile pentru succesiunea de explozii.

— Trever le-a făcut astfel încât să se dezintegreze odată cu explozia – nu va rămâne nicio urmă de metal sau de explozibil. Nu vor şti niciodată că l-am aruncat în aer.

— Deci, cum vom ieşi la timp? întrebă Ferus.

— Modelul este conceput astfel încât o încărcătură alfa va declanşa o explozie care o va declanşa pe următoarea, şi pe următoarea, şi aşa mai departe, până când se va încinge atât de tare treaba încât va exploda tot locul. O să fie o explozie nebună, spuse Clive cu drag.

— Clive? Cum ieşim de aici? întrebă Ferus, subliniind fiecare cuvânt.

— Oh. Am un plan.

Clive aşeză ultima încărcătură alfa pe un butoi cu combustibil pentru rachete.

— Bine, răsuflă Ferus uşurat.

— Fugim. Clive puse ultima încărcătură jos şi o setă. Acum!

Ferus țâşni după Clive, blestemându-l în gând. Clive era unul dintre acei indivizi nebuni care se bucurau de pericolul extrem. Ferus simți în spate prima explozie. Simți căldura pe gât. Se năpustiră spre uşi. Următoarea explozie le dădu un impuls care aproape că îi făcu să se prăbuşească. A treia făcu aerul să prindă viață. Ieşiră pe un val de aer pe uşile duble şi aterizară în genunchi pe stradă. Clive se rostogoli, râzând.

— Haide, încă nu s-a terminat, strigă el.

Sediul Imperial explodă în timp ce alergau pe sub un pod pietonal. Podul căzu într-o ploaie de piatră de un ocru moale. Ferus îl apucă pe Clive şi sări cu Forța spre siguranță. Întinşi pe spate, priviră cum jumătate din hangar izbucni în flăcări şi cartierul general Imperial se prăbuşea într-un morman de moloz şi un nor uriaş de praf. Tuşind, se îndreptară spre Solace, Oryon, Keets, Curran şi Trever, care stăteau cu Căpitanul Typho şi priveau spectacolul îngrozitor.

— Îmi pare rău pentru clădire, spuse Ferus. A fost o parte grațioasă din Theed. Va dura mult timp pentru a reconstrui acel hangar.

— Era doar o clădire, spuse Typho. Cetățenii de pe Naboo sunt mai importanți.

Capitolul 22

Platforma spațială orbitală din Nebuloasa Curcubeului se afla undeva între Naboo şi nicăieri, şi era un loc bun pentru a se opri. Grupul alimentă navele acolo. Fusese imperativ ca ei să decoleze imediat de pe Naboo. Stăteau cu toții împreună în timp ce navele lor erau conectate la stațiile de realimentare. Cerul de deasupra vibra cu roşu, portocaliu, galben, verde, albastru şi violet.

— Am primit veşti de la Typho, cât eram pe drum, le spuse Ferus celorlalți. Imperiul investighează şi este deja clar că vor să pună la cale o muşamalizare. Nu va exista niciun fel de represalii pentru Naboo. Şi se pare că Malorum a murit în explozie.

— Îmi place când un plan funcționează ca un cronometru bine pus la punct, spuse Clive.

Apoi urmă o pauză. Era timpul să-şi ia rămas bun, dar nimeni nu era sigur cine şi unde se ducea. Ferus era nerăbdător să se întoarcă la baza itinerantă de pe asteroid. Erau lucruri de făcut, sisteme de instalat. Trebuia să-l contacteze pe Obi-Wan şi să-i spună că dispăruse amenințarea reprezentată de Malorum.

— Am un loc sigur, le spuse el celorlalți.

— Trebuie doar să navigați printr-o furtună atmosferică pentru a ajunge acolo, modifică Trever.

— Sunteți cu toții bineveniți, zise Ferus. Fiecare dintre voi este acum un proscris în Imperiu. Veți avea nevoie de documente noi şi de un loc unde să vă ascundeți.

Ferus se uită la Solace. El crease baza pentru Jedii supraviețuitori. Solace îi spusese că nu voia să participe la aşa ceva. Acum spera că se va răzgândi.

— În regulă, voi veni, spuse ea pe un ton aspru. Dar doar pentru a o verifica.

Oryon se uită la Keets şi la Curran.

— Am stat de vorbă. În calitate de *Şterşi*, ne-am ascuns prea mult timp. Vrem să ne întoarcem pe Coruscant. Dar ne-am dori un loc unde să fim liniştiți şi să facem planuri.

— După această mică aventură, mi-ar prinde bine o pauză, spuse Clive.

— Ai de gând să vii? întrebă Solace disprețuitoare. Credeam că eşti un solitar.

— Trebuie să fie de vină personalitatea ta sclipitoare, spuse Clive.

Comunicatorul lui Ferus emise un semnalul. Era ciudat. Erau doar câțiva oameni în galaxie care aveau acces la el. Se îndepărtă câțiva paşi de ceilalți. Mesajul fu redat într-o hologramă în miniatură. Îl privi fix, ascultând, iar gheața i se strecură în vene. Se întoarse la ceilalți şi îşi aşeză comunicatorul în palmă, întinzându-l.

— Cred că ar trebui să vedeți asta.

O imagine a Împăratului Palpatine străluci în aer.

— Salutări, Maestre Olin, căci cred că meriți pe deplin acest titlu. Vremurile s-au schimbat, iar tu te-ai schimbat odată cu ele. Cred că răposatul Inchizitor Malorum a fost un pic prea dur cu tine. În numele Imperiului, doresc să îți ofer amnistia.

— Hei, dar cum rămâne cu mine? ceru Clive.

— Iar acum îți fac o invitație, continuă mesajul lui Palpatine. Vino să mă vizitezi pe Coruscant. Îți dau cuvântul meu personal că vei avea trecere sigură. Să vorbim împreună şi dacă ceea ce îți ofer nu te interesează, poți folosi amnistia şi să pleci.

Această ofertă este valabilă 24 de ore de la primirea mesajului. Sper să ne vedem curând. Avem multe de discutat. Până atunci, la revedere.

Holograma dispăru. Ferus se uită la prietenii săi.

— Deci, spuse el, ce ar trebui să facem? Să acceptăm o întâlnire cu Împăratul?

SFÂRŞIT



UNIVERSUL STAR WARS
ANEXE

ÎNCEPUTURI...

La început s-a numit Vechea Republică.

Nu a existat niciun document care să consemneze întemeierea Vechii Republici şi nici nu era necesar vreunul. Întemeietorii s-au estompat în pulberea istoriei. Ei au clădit singura comunitate galactică cunoscută vreodată, care întotdeauna şi-a servit cetăţenii bine şi cu credinţă. Noi lumi i s-au alăturat odată cu trecerea secolelor pentru a împărtăşi conducerea sa benefică. Planete ce se aflau ele însele în primejdie datorită dezastrelor naturale sau izbucnirii unor revolte au putut să se îndrepte spre vecinii lor pentru a primi ajutor. Toate rasele, toate speciile inteligente, toate popoarele erau egale în faţa legii şi îşi trăiau viaţa cu drepturi care le garantau deopotrivă şansă şi libertate.

Vechea Republică s-a format pe temelia celor mai importante lumi ce existau la început, majoritatea fiind din centrul galaxiei... În vremea aceea au apărut şi primii Cavaleri Jedi. A fost o lungă perioadă de pace şi expansiune galactică determinată de inventarea şi progresul călătoriilor prin hiperspaţiu. Păzitorii acestei Republici au fost Cavalerii Jedi, un Ordin viteaz şi neînfricat, numărând sute şi mii de membri, ce a slujit la apărarea şi protecţia popoarelor Republicii. Înţelepciunea, bravura şi puterea lor au devenit legendă. Trăgându-şi tăria comună din Forţă, Cavalerii Jedi au menţinut pacea pe tot cuprinsul Galaxiei, generaţii după generaţii, şi au transmis mai departe crezul lor celor ce s-au dovedit deopotrivă capabili şi demni să fie Cavaleri.

Prin strânsa ei coeziune, Vechea Republică a devenit invulnerabilă faţă de orice atac dinafară. Nicio altă putere galactică cunoscută nu a îndrăznit o asemenea mişcare pentru că ea ar fi însemnat un eşec sigur. Cetăţenii Vechii Republici au putut dormi liniştiţi în paturile lor, aflaţi în siguranţă înăuntrul zidurilor lor politice.

Atacul a venit, totuşi. Dar, la fel ca în multe societăţi democratice, el nu a venit din partea unei forţe din afară, ci din interior. Decăderea a început pe măsură ce tot mai multe lumi s-au alăturat Vechii Republici. Oficialii locali au devenit susceptibili la influenţă şi mită, plecându-se cel mai adesea în faţa dorinţelor celor implicaţi în afaceri de comerţ interstelar. Senatul, slăbit de atâtea secole de pace şi mulţumire de sine, a devenit periculos de neglijent. Răsturnarea politică era inimaginabilă, dar inevitabilă.

SITH...

Un mare contigent dintre Cavalerii Jedi care fuseseră ademeniţi de partea întunecată a Forţei au fost expulzaţi din Vechea Republică. După ce au pribegit o vreme, ei au dat peste fiinţele umanoide cunoscute sub numele de Sith şi au adus această specie în stare de sclavie. Cei din partea întunecată au ajuns să fie cunoscuţi sub denumirea de Stăpâni ai Sith-ilor. Pentru următoarele câteva mii de ani Imperiul

lor avea să prospere şi să crească. În acest timp Cavalerii Jedi decăzuţi începură de asemeni să facă experimente asupra supuşilor lor, convertind mulţi Sith în fanaticii războinici Massassi.

Naga Sadow a condus Imperiul Sith. El a văzut ocazia de a extinde Imperiul Sith şi a invadat Vechea Republică, însă armatele sale au fost înfrânte de forţele combinate ale flotei Vechii Republici şi ale Cavalerilor Jedi. Sadow cu o armată compusă din războinici Massassi a fugit spre marginile îndepărtate ale universului, oprindu-se în cele din urmă pe cea de-a patra lună a planetei Yavin. Aici, dictatorul militar a început să facă experimente asupra celor ce l-au urmat, transformându-i în fiare monstruoase. Aceasta a avut drept consecinţă Războiul Fiarelor din Sistemul Onderon. Maestrul Jedi Arca, Străjerul recent descoperitului Sistem Onderon trimise ucenicii săi Jedi pentru a pune capăt violentului Război al Fiarelor. Sub conducerea lui Ulic Qel-Droma, aceşti Jedi încearcă să aducă pacea pe Onderon, dar au fost permanent împiedicaţi de puterile răului ale Reginei Amanoa, o urmaşă a lui Naga Sadow. În cele din urmă conflictul vechi de secole se încheie odată cu sosirea Maestrului Arca, moartea Reginei Amanoa şi căsătoria Stăpânului Fiarelor Oron Kira cu Prinţesa Galia. Între timp, Cavalerul Jedi Exar Kun ce fusese instruit de Maestrul Jedi Vodo-Siosk Baas găseşte învăţătura interzisă a vechilor Sith. El imită căile demult decăzuţilor Sith şi le foloseşte pentru a crea o proprie filosofie a Codului Jedi. Cu aceste cunoştinţe Kun pune la cale o vastă şi puternică frăţie şi îşi arogă titlul de prim Stăpân Întunecat al Sith. Kun şi alţi Stăpâni Sith preiau controlul asupra Galaxiei şi reînvie vechiul Imperiu Sith. Lor li se opun în mod violent sute de Cavaleri Jedi. Războiul Sith care urmează este un conflict teribil în care multe personaje istorice importante sunt ucise, inclusiv Maestrul Jedi Arca. Toţi Cavalerii Jedi se adună laolaltă pe luna-junglă într-un front unit contra cetăţii fortificate Sith construite de Exar Kun. Cavalerii Jedi aliaţi îi distrug printr-o masivă lovitură nimicitoare pe supravieţuitorii Massassi. La scurtă vreme după aceea Exar Kun este şi el ucis de Cavalerii Jedi. Spiritul său este surghiunit pe un tărâm al întunericului veşnic pe Yavin 4. Stăpânii Sith sunt înfrânţi şi nu se mai aude nimic despre ei până peste câteva secole, pe timpul războiului comerţului, pe Planeta Naboo.

IMPERIUL...

Un Senator ambiţios şi lipsit de scrupule numit Palpatine s-a ridicat extrem de repede la putere, ajutat de către unii membri obscuri ai Senatului care începuseră să râvnească la mai multă influenţă şi autoritate. Promiţând că va face curăţenie în Galaxie şi va readuce Republica la strălucirea ei de odinioară, Palpatine a fost ales Cancelar al Republicii şi s-a înconjurat cu acei oficiali lacomi şi avizi de putere care l-au sprijinit în ascensiunea sa. Ceea ce ei nu ştiau era că Palpatine îşi trăgea puterea şi carisma din partea întunecată a Forţei. El avea însă ambiţii mult mai mari decât i-ar fi îngăduit funcţia de Cancelar, iar aceia care i-au netezit drumul spre înaltele sfere ale puterii politice se vor trezi curând înlăturaţi, întemniţaţi ori striviţi de mâna grea a lui Palpatine, în timp ce acesta îşi urmărea fără cruţare ţelul final. Din ordinul lui Palpatine, noul Imperiu a început o cursă a înarmării cum nu a mai existat alta în istoria galactică. Imense nave cu o incredibilă putere de foc au sărit de pe planşeta de proiectare în existenţa reală parcă peste noapte. Progresul tehnologic ce a rezultat a determinat apariţia unei noi ştiinţe a războiului.

Sistemele din centrul galaxiei au fost primele care au căzut, guvernele lor planetare fiind înlăturate prin forţă, în timp ce legea marţială se extindea de la o lume la alta.

Sigur pe poziţia sa, înconjurat de un nucleu militar ce-i ştia de frică, Palpatine s-a autodeclarat Împărat. Pentru prima oară în nenumărate secole, lumile Vechii Republici s-au trezit conduse de un singur om. Toate drepturile personale au ajuns la cheremul capriciilor Împăratului, iar cele dintâi revolte împotriva lui Palpatine au fost înăbuşite aproape înainte de a izbucni. Cavalerii Jedi au fost vânaţi în mod sistematic

şi executaţi sumar. Ei s-au văzut abandonaţi, trădaţi sau ucişi chiar de către aceia pe care îi apăraseră vreme îndelungată. Senatul marionetă ce fusese păstrat în funcţiune era permanent dezbinat, iar conducerea directă a fost încredinţată Guvernatorilor regionali numiţi de Palpatine. Crearea unei arme teribile, una capabilă să distrugă o planetă întreagă dintr-o singură lovitură, a ţinut liderii îngroziţi ai fiecărei lumi sub ameninţarea anihilării. Steaua Morţii a fost ultimul cuvânt al lui Palpatine – asigurarea finală a puterii sale asupra miliardelor de fiinţe pe care le conducea.

ALIANŢA REBELĂ...

Când Imperiul lui Palpatine a ajuns la putere, un grup de cetăţeni de pe întreg cuprinsul galaxiei au început să se organizeze încet şi discret într-o Forţă Rebelă. Rebelii aveau un singur scop: distrugerea Imperiului şi întoarcerea la sistemul democratic din trecut. La început, fără să ştie, acest grup curajos a avut aliaţi în Senat. Acei Senatori planetari au înţeles pericolul extrem reprezentat de ascensiunea rapidă la putere a lui Palpatine şi au pus la cale, în secret, răsturnarea lui printr-o mişcare de preemţiune care ar fi concentrat valul rezistenţei într-o forţă care să asigure libertatea tuturor locuitorilor Vechii Republici.

Senatorul Bail Organa din Alderaan şi Senatoarea Mon Mohtma din Chandrila au pus la cale în secret un plan care, se spera, va împiedica drumul său spre Preşedinţia Senatului. Tentativa lor a eşuat deoarece ridicarea la putere deplină a lui Palpatine s-a produs literalmente peste noapte odată ce baza sa de politicieni corupţi a fost instalată. La o întâlnire în reşedinţa lui Organa în Casa Cantham din Oraşul Imperial, Mon Mohtma a îndemnat la revoltă generală împotriva lui Palpatine şi a forţelor sale crescânde. Organa s-a opus, temându-se că o asemenea mişcare ar fi putut distruge nu numai pe Palpatine, dar şi întregul sistem de guvernare pe care ei luptau să-l salveze. Organa dedicase întreaga sa viaţă democraţiei Vechii Republici şi sistemului Senatorial şi socotea că, odată pusă în mişcare pentru a-l opri pe Palpatine, anarhia nu va mai putea fi controlată.

Apoi o mică planetă din Sectorul Sern, lângă Lumile Centrale, a fost prima care a simţit urgia militară a lui Palpatine. Masacrul de la Ghorman a avut loc atunci când Guvernatorul planetar Ghormanez a refuzat să se încline în faţa lui Palpatine. Cetăţenii acestei lumi, sfidând o sporire Imperială a impozitelor, au organizat un protest paşnic pe principalul port spaţial al planetei, blocând pistele de aterizare folosite de navele lui Palpatine. Zeci de persoane au fost ucise şi alte sute grav rănite când o navă militară condusă de Căpitanul (ulterior Marele Moff) Tarkin a aterizat intenţionat peste protestatari atunci când a venit să adune noile taxe. Acest eveniment a marcat moartea Vechii Republici şi în acel moment multe alte lumi au înţeles că sistemul democratic pe care îl cunoşteau s-a prăbuşit complet.

Bail Organa, îngrozit de o asemenea monstruozitate, a început să o ajute pe Senatoarea Mohtma să deturneze fonduri şi arme în mâinile sufletelor curajoase care s-au unit în curând, formând celule de rezistenţă organizată. Încă şi mai important, poate, Organa şi mica sa grupare de simpatizanţi ai Rebelilor din Senat au pus la dispoziţia liderilor Rebeli informaţii strict secrete, permiţându-le să plănuiască lovituri prin surprindere împotriva navelor şi trupelor Imperiale.

Multele grupuri izolate de rezistenţă împrăştiate prin toată galaxia i-au pricinuit puţine griji lui Palpatine. Conducătorii lor erau săraci, iar forţele lor dezorganizate. Ei aveau puţine arme şi, desigur, nimic din ceea ce ar fi putut face faţă forţelor Imperiale însărcinate cu eliminarea lor. Multe unităţi de rezistenţă au fost dispersate sau chiar nimicite, iar planeta lor a fost pusă sub legea marţială.

Implicarea Senatoarei Mothma în Rebeliune a fost descoperită de poliţia secretă Imperială, dar înainte ca ea să fie prinsă, o informaţie dintr-o sursă amicală ajunsă la urechea lui Organa i-a permis să părăsească capitala Imperială. Astfel, ea a evitat capturarea şi dedicându-se cu totul distrugerii Imperiului a devenit Şeful Statului

Major al Alianței Rebele.

Lucrând la organizarea unei Alianțe a Planetelor Rebele, primul său succes a venit la o conferință secretă ținută în sistemul Corellian. Întrucât Mohtma a arătat numeroşilor lideri ai grupurilor de rezistență dispersate cum o conducere centrală ar duce la îmbunătățirea comunicațiilor, la un acces mai bun la fonduri, aprovizionare şi armament, cele trei grupuri principale de rezistență au căzut de acord să se unească într-un grup coerent. Acest *Tratat Corellian* a pus bazele Alianței care în scurtă vreme şi-a sporit puterea grație nou-formatei unități.

Declarația Rebeliunii, ratificată la aceeaşi conferință, l-a sfidat în mod făţiş pe Palpatine şi chiar i s-a adresat personal. Ea prevedea, între altele:

„Ai dezorganizat Senatul, vocea Poporului;

Ai instituit o politică flagrantă de rasism şi genocid împotriva popoarelor non-umane din galaxie;

Ai înlăturat conducătorii aleşi ai planetelor, înlocuindu-i cu Moffi şi Guvernatori după bunul tău plac;

Ai mărit impozitele fără consimțământul celor impozitați;

Ai ucis şi întemnițat milioane de persoane care nu au beneficiat de un proces;

Ai extins armata dincolo de limitele necesare şi prudente, doar pentru unicul scop de a-i oprima pe supuşi.

Noi, Alianța Rebelă, în numele şi cu autoritatea ființelor libere din galaxie declarăm în mod public şi solemn intențiile noastre:

Să luptăm şi să ne opunem ție şi forțelor tale prin orice mijloace care ne vor sta la îndemână;

Să refuzăm orice lege Imperială contrară drepturilor ființelor libere;

Să provocăm distrugerea ta şi distrugerea Imperiului Galactic;

Să eliberăm pentru totdeauna toate ființele din galaxie.

Pentru îndeplinirea acestor țeluri noi punem chezăşie proprietățile, onoarea şi viețile noastre.”

Lumile din întreaga galaxiei s-au unit în lupta contra tiraniei lui Palpatine şi a Imperiului său. Divergențele care existaseră cândva între rase şi specii au fost lăsate deoparte, deoarece dorința comună de libertate a devenit centrul de greutate al vieților lor. Piloți spațiali au străbătut distanțe interstelare, adeseori în mici nave de luptă, cu riscul de a fi detectați şi întemnițați de Imperiali, în scopul de a se alătura Rebeliunii.

